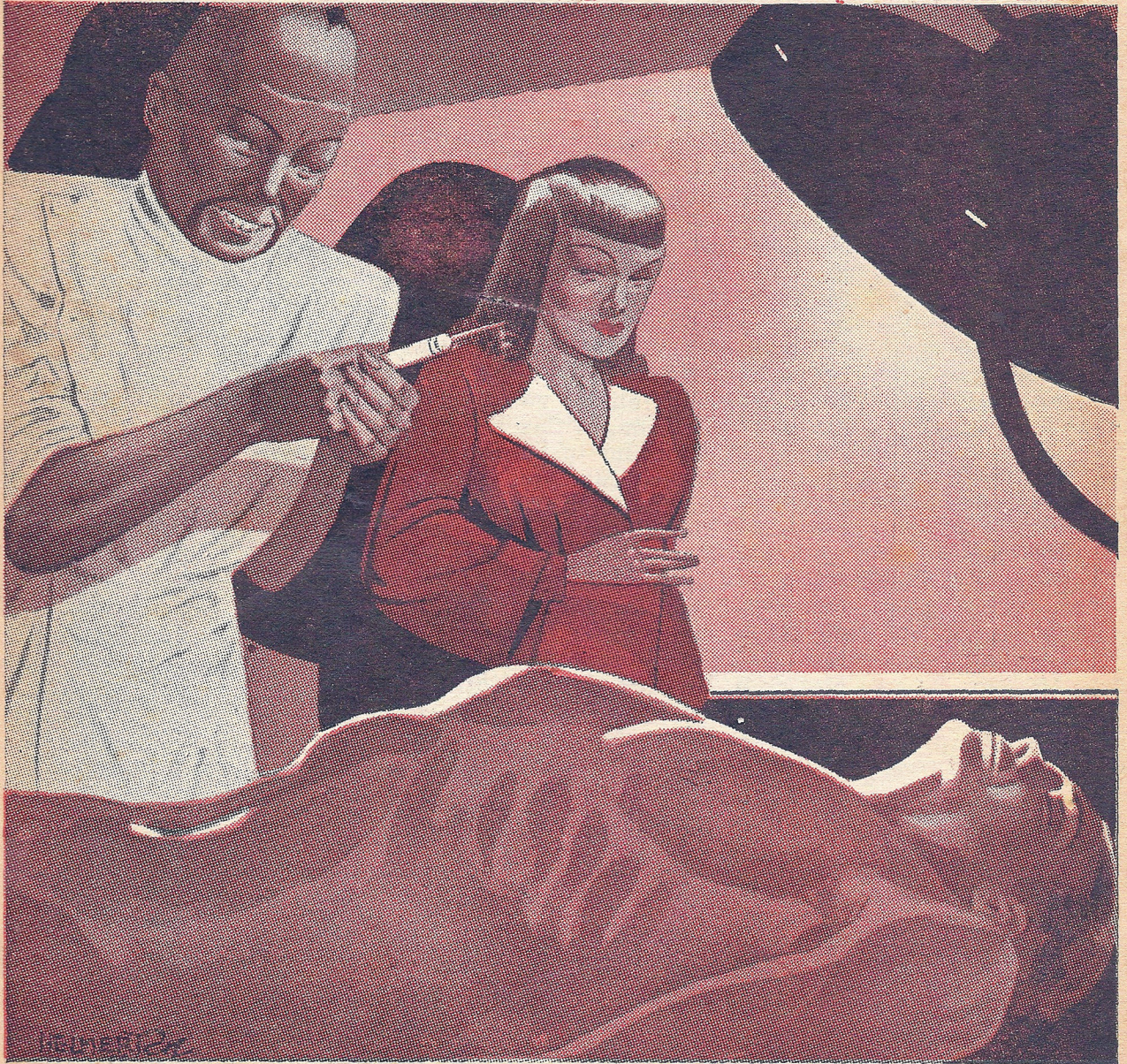

Nr. 48

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

HET VERDWENEN LIJK

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore
- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 – De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 – Het einde van de Octopus
- Nr. 40 – De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 – De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 – Templar contra „Templar”
- Nr. 43 – Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 – De Gouden Baori
- Nr. 45 – De Harem van Yabori
- Nr. 46 – De echo van het oerwoud
- Nr. 47 – De wraak van Dr. Cheng
- Nr. 48 – Het verdwenen lijk

In voorbereiding:

- Nr. 49 – De Moderne Blauwbaard
-

Het verdwenen Lijk

HOOFDSTUK I.

Waarin dominee Schisgall onder grote belangstelling ten grave gedragen wordt en Napoleon Bonaparte zijn plannen voor de toekomst uiteenzet.

Het was werkelijk een mooie begrafenis geweest en wijlen dominee Schisgall kon er zich op beroemen een keurig uitgeleide te hebben gehad. Het hele dorp was getuige geweest van de uitvaart; het sterfhuis was boordevol geweest met familieleden, die van heinde en ver gekomen waren, volgelingen en sympathiserenden, terwijl de stoet gevolgd werd door bijkans alle gemeenteleden. Dominee Schisgall was dan ook een zeer bemind man geweest en gedurende de bijna veertig jaren, dat hij getracht had de inwoners van Earlwood op het rechte pad te houden, had hij zich een reputatie weten te verschaffen als godsdienstleraar en paedagoog.

Maar dominee Schisgall was niet meer; zijn ziel had het oude lichaam verlaten om naar hogere sferen op te stijgen en heel Earlwood treurde, tot de kroegbaas toe, want dominee Schisgall dronk graag een glaasje, al gebruikte hij er nooit meer dan drie. Maar die drie gebruikte hij dan ook iedere dag. Dominee Schisgall was tijdens de preek van Zondagmorgen aan een hartverlamming op de kansel overleden. Hij was in elkaar gezakt en iedereen was opgesprongen. Toen hadden de ouderlingen hem van de kansel afgesjouwd en had dokter Green de dood geconstateerd. Toen had het orgel, dat door de schoenmaker van Earlwood bespeeld werd, een mooi lied gezongen en was iedereen huiswaarts gekeerd, diep onder de indruk van het gebeurde.

En 's Woensdagsmiddags daarop had men dominee Schisgall ten grave gedragen. Eigenlijk had de begrafenis pas Donderdag plaats moeten hebben, maar om de schooljeugd, die al op een vrije middag had zitten vlassen, ook in de gelegenheid te stellen de dominee de laatste eer te bewijzen zonder dat er verzuimd be-

hoefde te worden, had men de begrafenis op Woensdag gezet. Dit in overleg tussen de hoofdonderwijzer en de nabestaanden.

De oudste ouderling had de grafrede uitgesproken en ongeveer dezelfde woorden gebruikt die dominee Schisgall enkele maanden geleden gesproken had boven het graf van de notaris. Vervolgens hadden de hoofdonderwijzer, de burgemeester, de notaris, de dokter, de kroegbaas, de schoenmaker-organist, de slager, die tevens stations-chef was, de oudste zoon van de dominee, diens jongste broer en de oudste catechisant gesproken. Het lijk in een bruine kist met nikkelen handvatten was precies om twee uur in de groeve afgedaald en om kwart over vier klonk het laatste woord van de laatste spreker. Toen had de vrouw van de overledene enkele witte bloemen op de kist gestrooid onder het uitsnikken van de woorden „Rust zacht lieve Archibald”. En daarna strooide iedereen een handje witte bloemetjes op de kist; de schooljeugd kwam het laatst aan bod. En toen ging men zwijgend van het kerkhof af en volgden een en dertig personen dé diep ontroerde weduwe naar het sterfhuis waar dampende koffie met gesmeerde broodjes stonden te wachten op de uitgehongerde en halfbevoren begrafenisgangers.

Tom Sapper en Bill Hayes, de kerkhofbedienden, die de graven moesten graven en weer dichtgooien, hadden binnensmonds vloekend staan wachten totdat iedereen verdwenen was. Ze stonden met de scheppen klaar, doch hun tintelende vingers waren niet meer in staat de werktuigen naar behoren te hanteren. Tom spooe een straal tabakssap over de witte bloemen en zei:

— Ik weet niet wat jij er van denkt, Bill, maar we moesten het graf maar zo laten liggen. Het is half vijf en over vijf minuten is het donker. Morgen is er weer een dag en als we morgenochtend meteen om negen uur beginnen, is de kuil om tien uur dicht.

— Ik vind het best, antwoordde Bill Hayes. Ze hebben het anders aardig lang gemaakt. Kom

mee, dan brengen we de scheppen weg en sluiten we het kerkhof af. In de kroeg zal het warmer zijn dan hier en ik heb een dorst als een paard van die zoute tranen.

Dus lieten Tom Sapper en Bill Hayes het graf liggen zoals het lag en brachten zij hun scheppen naar de schuur en sloten zij het kerkhof af.

- o -

Het kerkhof van Earlwood lag, zoals vroeger gebruikelijk was, naast de kerk van het kleine dorpje. En de kerk stond aan de rand van het plaatsje, dat ongeveer twee duizend inwoners telde. 's Avonds was er nooit een sterveling in de buurt te bekennen want de inwoners van Earlwood waren nogal bijgelovig, ondanks de vermanende woorden van wijlen dominee Schisgall. De pastorie stond iets meer binnen het dorp aan de hoofdstraat, waar ook de dokter, de notaris, de hoofdonderwijzer en de eigenaar van de bioscoop woonde.

Tegen tien uur die avond lagen de meeste inwoners van Earlwood reeds op één oor in hun bedsteden. Voor de ingang van het kerkhof stopte een zwarte auto en twee mannen stapten uit. Ze waren gekleed in donkere overjassen en droegen petten op hun hoofd. Ze spraken geen woord, doch liepen regelrecht op het gesloten hek af en klommen er snel en geruisloos overheen. Toen verdwenen ze uit het gezicht tussen de grafstenen en struiken.

Naast de nog steeds geopende groeve van dominee Schisgall bleven ze staan. Een der mannen haalde een rol touw uit zijn zak en de ander sprong in de kuil op de kist. Na enig zwoegen hadden zij het touw aan weersindes van de kist bevestigd en trokken ze het gevaarte langzaam uit de groeve omhoog. Dit was geen gemakkelijk karweitje want dominee Schisgall was een zwaar gebouwde dominee geweest, die zeker wel honderd en tachtig pond had gewogen en dus nog woog, al droeg hij op dit ogenblik niets anders dan een nieuwe flanellen pyama.

Na ongeveer vijf minuten stond de bruine kist met de nikkelen handvatten naast de groeve en veegde de beide mannen, die nogal klein van stuk waren zich het zweet van hun gele gezichten. Geel, want het waren Chinezen, die er schijnbaar plezier in hadden bepaalde doden een allerlaatste eer te bewijzen. Met behulp van een Engelse sleutel begonnen zij de schroeven, die de deksel op de kist hielden, los te draaien en lichtten even later het lichaam van dominee Schisgall er uit en legden het op de

bevroren aarde er naast. Toen legde zij de deksel weer op zijn plaats, draaiden de schroeven aan en lieten de kist weer in de groeve zakken. Een van de mannen stak de touwen en de sleutels bij zich en de ander gooide het lichaam van dominee Schisgall over zijn schouder. Toen keerden zij terug naar de ingang van het kerkhof. Met veel moeite en krachtsinspanning wisten zij het lichaam van de dode over het ijzeren hek te beuren, waarna zij het op de achterbank van de auto legden. Daarna stapten zij in en reden weg.

- o -

Even buiten Londen, niet ver van de hoofdverkeersweg, stond een grote, oude villa, die lange tijd leeggestaan had, doch een paar weken geleden plotseling een nieuwe huurder had gekregen. De villa lag midden in een grote tuin die zich in een straal van enkele honderden meters rond het huis uitstrekte. De auto met de beide Chinezen en het lijk van dominee Schisgall reed om half twaalf het hek van de tuin door en stopte even later voor de achterzijde van het huis. De mannen stapten uit, namen het lijk tussen zich in en gingen er het huis mee binnen door de keukendeur.

Dr. Cheng, de Chinese geleerde en meester-misdadiger was kennelijk voldaan, toen zijn bedienden het dode lichaam in zijn werkkamer binnenbrachten. Hij zat juist over een microscoop gebogen en maakte aantekeningen op een stuk papier toen zij binnenkwamen.

— Leg het maar op de operatietafel, beval hij.

De bedienden gehoorzaamden en verlieten de kamer zonder iets te zeggen.

Dr. Cheng stond langzaam op en schreed staggig in de richting van de tafel, waar hij enkele volle minuten bleef staan kijken naar het gezicht van de dode, wiens nieuwe flanellen pyama op verschillende plaatsen danig gescheurd was door de klim- en sjouwpartij over het ijzeren kerkhofhek. Dr. Cheng glimlachte grijnzend. Zijn groene kimono met geborduurde draken er op, vormde een scherp contrast met de flanellen streep-pyama van dominee Schisgall. Het zwarte kalotje stond recht op het magere, langwerpige hoofd en aan weerszijden van de smalle wrede lippen hingen enkele zwarte, zijdeachtige snorharen naar omlaag af. Het gezicht leek op oud perkament, dat eeuwenlang in een stoffige en muffe boekenkast heeft gelegen. De lange, smalle handen met de magere vingers met lange nagels, gingen geheel schuil in de wijde mouwen van het groene

kleed terwijl de lange, smalle voeten in rode muilen staken.

Dat was Dr. Cheng, de meester-misdadiger, wiens brein de meest wrede folteringen uit kon denken en wiens geest in staat was, een gehele wereld met afschuw en angst te vervullen. De man, wiens verstand aan het oneindige scheen te grenzen en wiens daden de gehele aarde in beroering bracht. Deze man werkte aan het grootste experiment van zijn leven: het oproepen van de geesten van personen, die reeds lang geleden gestorven waren en het doen ingaan van deze geesten in de dode lichamen van anderen, na deze doden eerst tot het leven te hebben teruggeroepen.

Dit was het experiment, dat Dr. Cheng had aangekondigd in zijn dagboek, dat vlak na zijn vlucht in handen viel van de beroemde en alom gevreesde gentleman-avonturier, John Templar alias Sir Neville Carlisle, de strijder voor vrede en recht.

Dr. Cheng trok de dode diens pyama uit en legde het naakte lichaam op de operatietafel, waarna hij de borst met een desinfecterend middel begon in te wrijven. Vervolgens nam hij uit een instrumentenkast een vreemde, lange injectiespuit met twintig centimeter lange naald, die hij vulde met enkele vloeistoffen uit verschillende flesjes. Hij zette een stethoscoop in zijn oren en begaf zich naar het lichaam op de tafel. Met vaste hand duwde hij de naald van de injectiespuit in de borst, zodat de naald dwars door het hart ging. Toen drukte hij het zuigertje langzaam naar beneden en trok dan de naald weer terug. Hij plaatste het spuitje op een zilveren blaadje waarop een steriele doek lag uitgespreid en begon met zijn stethoscoop de borst af te luisteren. Dit onderzoek duurde ongeveer twintig minuten. Eerst toen klaarde het gezicht van Dr. Cheng op. Zijn perkamenten wangen begonnen te gloeien, in zijn ogen kwam een vreemde, koortsachtige glans en ingespannen luisterde hij naar het steeds regelmatig kloppen van het hart van dominee Schisgall, dat door een injectie weer tot werking was gebracht.

Vervolgens controleerde hij ademhaling en bloeddruk. En toen ook deze weer waren teruggekeerd en zich langzaam herstelden, zette Dr. Cheng de stethoscoop af en begaf zich naar zijn werktafel waar hij enkele aantekeningen maakte. Vervolgens deed hij het grote licht boven de operatietafel uit, doofde eveneens de sterke lamp boven zijn werktafel en ontstak een klein,

rood lampje, dat voor hem aan een lange draad hing.

In zijn handen hield Dr. Cheng een eenvoudig kruis, dat gemaakt was van twee dunne balkjes, in het midden waarvan een spijker was geslagen. Hij hield dit kruis aan twee uiteinden op de toppen van zijn wijsvinger en begon zachtjes te prevelen, terwijl zijn groene ogen strak op het middelpunt van het kruis gericht bleven. Het was doodstil in de kamer, slechts de ademhaling van Dr. Cheng en die van dominee Schisgall waren te horen.

Na enige ogenblikken begon de spijker in het kruis op de tafel te tikken, ten teken, dat de spiritistische séance begonnen was en de eerste geest zich meldde. Met zachte, doch doordringende stem vroeg Dr. Cheng:

— Wie zijt gij?

— Ik ben Keizer Leopold II, luidde het antwoord.

Het was een zachte, ietwat krakende stem geweest, die dit antwoord gegeven had. Het scheen alsof het antwoord uit een diepe put was gekomen, zo hol en echo-voel had het geklonken.

— Welke Leopold? vroeg Dr. Cheng.

— Leopold II, van 1790 tot 1792 Keizer van het Heilige Roomse Rijk, het latere Oostenrijk toen ik na mijn dood in 1792 door Frans II werd opgevolgd.

— Hebt gij iets te zeggen? vroeg de Chinees.

— Ja, dat heb ik zeker. Ik heb reeds lang geprobeerd met u in contact te komen, want ik heb gezien met welke experimenten gij bezig waart. Maar Frans II belette het mij iedere keer weer.

— Wat wilt ge mij zeggen?

— Ik wilde enkele aantijgingen, welke in de geschiedenisboeken tegen mij worden uitgesproken, ontzenuwen. Aantijgingen, welke betrekking hebben op mijn korte regeringsperiode. Zoals u weet stond Frankrijk reeds sedert verscheidene maanden in gespannen verhouding met het Duitse Rijk, daar verscheidene vorsten door de omwenteling van hun bezittingen in Frankrijk beroofd waren. De Franse regering beklaagde zich op haar beurt over de gastvrijheid aan de émigrés verleend, die niet ver van de Franse grenzen een klein legertje begonnen te vormen en te Coblenz — een stad in het gebied van de keurvorst van Trier — hun hoofdkwartier hadden gevestigd. Daarbij kwam, dat de uitgewekenen, voornamelijk de Comte d'Artois, de vreemde vorsten dringend om gewapende tussenkomst smeekten, teneinde de orde en rust in Frankrijk te her-

stellen. Ik was echter geenszins van plan mij zonder noodzakelijkheid in een oorlog te wikkelen. De conferentie, die ik op 25 Augustus 1791 te Pillnitz met Frederik Willem II van Pruisen en de keurvorst van Saksen had, leidde, niettegenstaande alle pogingen der émigrés, slechts tot een verklaring van geringe betekenis en de keurvorst van Trier verwijderde op mijn uitdrukkelijk verlangen de émigrés over de grenzen. De Girondijnen echter, die de oorlog wensten, om hun snode plannen tegen de troon te kunnen volvoeren, maakten gebruik van mijn vroegtijdige dood en de troonsbestijging van mijn jeugdige opvolger Frans II, om door hun meer dan uitdagende houding alle onderhandelingen onmogelijk te maken en toen Frans II in antwoord op de Franse eisen verlangde, dat de benadeelde Duitse vorsten in hun rechten zouden worden hersteld en Avignon en Venaisin aan de Paus zouden worden teruggegeven, zag Lodewijk XVI zich genoodzaakt het voorstel tot oorlogsverklaring te doen, dat door de Wetgevende Vergadering met bijna algemene stemmen werd aangenomen. Maar nu vraag ik u, Dr. Cheng, wat kon ik daar aan doen? Ik was reeds enkele maanden dood en ik kon niet verhinderen, dat de Franse troepen in het begin van Mei 1792 de Oostenrijkse Nederlanden binnenvielen. Wat kon ik...

— Houdt u maar op, Majesteit, zei Dr. Cheng streng. Deze uiteenzetting interesseert mij allerm minst. Wendt u zich tot de pers of tot de uitgevers van geschiedenisboeken, teneinde een poging te doen u te laten rehabiliteren. Ik zoek iemand die belangrijker was dan u. U kunt niet aan mijn eisen voldoen. Gaat u van het kruis af.

— Maar ik...

— Ik beveel u van het kruis af te gaan en plaats te maken voor een mede-geest, die reeds staat te wachten en me iedere keer op de schouder klopt.

Keizer Leopold II verdween en het kruis stond weer stil. Doch even later tikte de spijker opnieuw op de tafel.

— Wie zijt gij? vroeg Dr. Cheng.

Even bleef het stil, toen antwoordde een strenge, harde en duidelijke stem:

— Napoléon Bonaparte, Keizer van Frankrijk. Ik...

— Weest gegroet, Sire, antwoordde Dr. Cheng. Gij zijt de man, die ik zoek.

— Dat is mij bekend, Dr. Cheng, antwoordde de geest van de Grote Napoleon. Ik heb uw experimenten lange tijd gadeslagen en uw

dagboek gelezen. Zullen wij onmiddellijk beginnen?

— Uitstekend, antwoordde Dr. Cheng. Gaat u maar mee naar mijn operatietafel, doch doe niets zonder dat ik u bevel daartoe heb gegeven.

Dr. Cheng stond op van zijn werktafel en ontstak de lampen in zijn kamer. Toen ging hij op de operatietafel toe en nam zijn stethoscoop, waarmede hij de hartslag van dominee Schisgall controleerde.

— Ik zal hem nog een spuitje geven, zei Dr. Cheng, zodra dit gebeurd is neemt gij bezit van zijn lichaam. Daarna zal dominee Schisgall voor goed dood zijn en zal de Grote Napoleon herrezen zijn.

— Uitstekend, antwoordde de grote keizer, die stond te trappelen van ongeduld om in de karkas van de oude dominee te kruipen.

Dr. Cheng had inmiddels een klein injectie-spuitje genomen en drong de naald hiervan krachtig in de bovenarm van de dominee. Nog geen halve minuut later opende de dominee de ogen en begon hij te spreken:

— ...en daarom, geliefde gemeente, sprak de dominee, die de preek, waarin hij door zijn hartverlamming was blijven steken, voortzette, wek ik u op te luisteren naar mijn woorden en af te zien van het egoïsme, dat onze zielen besmet. Volg mijn raad en wees trouw aan het woord van de profeet die u straks...

Dominee Schisgall hield op met spreken. Zijn gezicht vertrok zich in allerlei plooiën en uitdrukkingen en hij deed vergeefse moeite om zijn preek voort te zetten. Doch in het lichaam van de geestelijke was een strijd ontbrand tussen twee geesten: die van dominee Schisgall en die van Napoleon. Maar de geest van Napoleon zou overwinnen. Want even later werden de trekken van het gerimpelde gezicht rustiger en kort daarop klonk de stem van Napoleon. Het waren duidelijke, fijn geaccentueerde Franse woorden:

— Dr. Cheng, ik betuig u hiermede mijn oprechte dank. Gij hebt mij tot het leven teruggeroepen. Ik verhef u bij deze tot officier in het Legioen van Eer. Geef mij kleding, opdat ik mij zal kunnen kleden.

Dr. Cheng hielp de man overeind en gaf hem een stapeltje kleren, die op een stoel gereed hadden gelegen. Het waren kleren, zoals men ze tegenwoordig niet meer droeg, ouderwetse, maar schitterende kleren. Een witte strakke om de kuiten sluitende pantalon, een rood vest met koperen knopen en een hoge gesloten

boord. Kleine zwarte laarzen....

Dominee Schisgall kleepte zich aan en even later stond daar Napoleon Bonaparte, Keizer der Fransen, die opnieuw de wereld zou trachten te veroveren. Zijn gezicht leek veel op dat van de echte keizer, en nadat Dr. Cheng gedurende een kwartier, schaar, tondeuse en kam had gehanteerd, was het uiterlijk volkomen veranderd en stond daar Keizer Napoleon, zoals miljoenen hem een honderd vijftig jaar geleden hadden gekend.

— Gaat u zitten, Sire, sprak Dr. Cheng in perfect Frans. Ik wilde met u praten.

Napoleon nam plaats op een houten stoel en sloeg de benen over elkaar. Zijn hand stak tussen zijn vest en zijn blik was hard en streng. Zijn dunne lippen waren stijf gesloten en uit zijn ogen straalde een gloed van energie en wilskracht.

— Spreek, Dr. Cheng, zei hij. Ik luister. Maar laat ik u voor alles vertellen, dat ik teruggekomen ben naar deze aarde om mij te wreken op hen, die mijn ondergang veroorzaakt hebben. De Engelsen, Dr. Cheng, ik kan hun bloed drinken, de Nederlanders, ik haat ze, maar ik zal hen vernietigen en overwinnen. Zij waren het die mij gevangen namen en mij naar Elba verbannen hebben. Daar, op dat kleine eilandje, concentreerde ik mijn reusachtige werkkraft en voerde er op elk gebied ingrijpende en nuttige hervormingen in. Ik was van de toestand in Frankrijk volmaakt onderdrukt en dacht reeds lang over een stoute poging om mijn rijk te herwinnen. In Frankrijk was men ontevreden met het bestuur van de nieuwe koning. Het leger was verbitterd door de geleden nederlagen; vele officieren kregen hun ontslag of werden op wachtgeld gesteld en vaak vervangen door émigrés, die in de gelederen van Frankrijks vijanden hadden gediend en thans zeer overmoedig optraden. Daarbij vreesden velen, die tijdens de Revolutie goederen van uitgewekenen hadden gekocht, deze te moeten teruggeven en ook anderen dachten een geheel of gedeeltelijk herstel der toestanden van vóór 1789. Omtrent het midden van Februari 1815 berichtte Kolonel Fleury mij de samenzwering van Fouché. Aangemoedigd door de onenigheid der mogendheden op het Congres te Weenen en geprikkeld door de rechtmatige grieven, welke ik tegen de Franse regering en de andere vorsten had, besloot ik thans niet langer meer te wachten en verliet op 26 Maart 1815 heimelijk mijn eiland en landde op 1 Maart met een legertje van ongeveer

1100 man te Cannes. Ik was zee-ontstemd omdat men geweigerd had mijn echtgenote Marie Louise en mijn zoon bij mij te laten komen en omdat de Franse regering zich nalatig toonde in het voldoen der jaarlijkse toelage van 2 miljoen francs, die mij was toegezegd en bovendien was mij ter ore gekomen, dat men er te Weenen over sprak mij naar een veiliger ballingsoord over te brengen. De troepen, die tegen mij werden uitgezonden, weigerden tegen mij te vechten. Kolonel Ka Bédoyère was de eerste, die met zijn regiment naar mij overliep. Grenoble kwam zonder tegenweer in mijn macht: op 10 Maart werd ik te Lyon met geestdrift ontvangen; te Lons-le-Saulnier koos veldmaarschalk Ney met zijn hele legerkorps mijn partij. Dat was op 14 Maart en op 20 Maart trad ik de Tuilerieën binnen, waar Lodewijk XVII een dag te voren was geweken om in Gent een veiliger toevluchtsoord te zoeken. Mijn gezag was spoedig in geheel Frankrijk hersteld. Doch ik zou de nieuw herwonnen kroon niet langer dan 100 dagen mogen dragen. De wereld sidderde, Dr. Cheng, en alle mogendheden verklaarden mij de oorlog. Nogmaals moest het zwaard beslissen. Er werd gevochten, Dr. Cheng, er werd zwaar gevochten. Op 18 Juni 1815 was de beslissende veldslag van Waterloo. Na dappere tegenstand was het Engelse leger op het punt onder mijn woedende aanvallen te bezwijken, toen de komst van Blücher met het grootste deel der Pruisen de verpletterende nederlaag van mijn troepen besliste. Ik vluchtte op 22 Juni naar Parijs, werd genoodzaakt afstand te doen van de troon ten behoeve van mijn zoon, Napoleon II, die evenwel niet erkend werd, en begaf mij, toen het onmogelijk bleek naar Amerika uit te wijken aan boord van het Engelse oorlogsschip „Bellerophon”. In Engeland hoopte ik rust en gastvrijheid te vinden, maar krachtens een besluit der Bondgenoten werd ik naar St. Helena vervoerd, waar ik meer dan 5 jaren in harde en vernederende gevangenschap doorbracht en op 5 Mei 1821 overleed.

Napoleon zweeg even en keek zijn toehoorder doordringend aan. Toen vervolgde hij:

— Daarom en daarom alleen wenste ik terug te komen naar de aarde en een lichaam te krij-

Leest pagina 4

van het omslag!

gen. Ik zit thans in Engeland en vanuit Engeland begint mijn victorie. Zo spoedig mogelijk wens ik naar Parijs te gaan om bezit te nemen van mijn gebalsemd lichaam, dat in de Dôme des Invalides te Parijs ligt opgebaard. Daarna zal ik de macht in Frankrijk in handen nemen, het leger reorganiseren, zoals ik alleen dat maar kan en Europa onder mijn heerschappij brengen. Ik zal mij wreken op Engeland, Duitsland, Oostenrijk, Nederland, België en Rusland. Kortom, ik zal zegevieren en...

Dr. Cheng stak zijn magere hand op ten teken, dat hij iets wilde zeggen.

— Maar niet daarvoor heb ik u terug laten komen, Sire; ik liet u terugkomen om mij te helpen, mijn land te herstellen en de communistische legers van Mao Tse Toeng te overwinnen en te verslaan. Daarvoor heb ik u nodig en zodra ik merk, dat uw belangen uitsluitend uitgaan naar het oude Europa, dan laat ik u onmiddellijk weer terugkeren naar de geestenwereld. Ik geef u de grootste opdracht aller tijden: bevrijd mijn land van de communistische horden, herstel er de vrede en rust en maak het volk gelukkig. China is een pracht land, een Chinees is een mens met een hart van goud en een gave geest. Daarom alleen al moet u gehoor geven aan mijn bevel. Onze nationalistische legers bevinden zich grotendeels op het eiland Formosa en werken koortsachtig aan de verdediging van het eiland. Met uw strategie en uw bezielende geest en woorden zullen wij China kunnen ontrukken aan de greep van het bolsjewisme. Kan ik op u rekenen, sire?

— Ja, klonk het resolute antwoord. Ik zal doen wat u vraagt, omdat gij meer voor mij gedaan hebt dan ik ooit zal kunnen waarden. Wanneer vertrekken we?

— Zodra mijn werk in Engeland gereed is vertrekken wij. Doch niet voordat ik andere geesten tot het leven heb teruggebracht. Ik wil met een heel leger van beroemde en grote mannen naar China terugkeren: Mannen, die wisten volkeren naar hun hand te zetten, mannen, die weten hoe een land bestuurd moet worden en een volk gelukkig maakt. Maar eerst moet ik mij wreken op het oude Engeland, dat mij de slag in het aangezicht heeft gegeven door het communistische regiem van Mao Tse Toeng te erkennen als de wettige regering van China. Engeland zal vernietigd worden, met de grond gelijk en dan door de golven van de oceaan overspoeld worden. Het zal verdwijnen naar de diepten der zeeën en rusten op de heuvelen van Atlantis.

— Hoe wilt gij een land van de aardbodem wegvagen? vroeg Napoleon.

— Door een uitvinding, welke een van mijn laatste meesterwerken is. Het is een straal, sire, waartegen niets bestand is. Met die straal, van uit een vliegtuig afgeschoten, zal ik Engeland verschroeien tot een vormeloze massa en een rokende puinhoop.

— Die maatregel komt goed in mijn kraam te pas, Dr. Cheng, antwoordde Napoleon, want door Engeland te vernietigen zal ook het Engelse leger vernietigd zijn en zal ik een sterke tegenstander minder hebben. Dat is een zeer belangrijk ding voor mij. Voelt u er iets voor diezelfde uitvinding van u ook boven andere landen in praktijk te brengen? Rusland, Turkije, Oostenrijk, Nederland, Italië?

— Neen, tegen die landen heb ik niets. Mijn grootste vijand is Engeland. Het Engelse imperium is in de laatste jaren reeds aardig besnoeid en ingekrompen, maar de imperialistische geest is blijven bestaan. Door het land en het volk te vernietigen, zal ook die imperialistische geest vernietigd worden.

— Goed, Dr. Cheng, vernietig Engeland zodra u kunt en laat ons dan vertrekken naar China om daar het volk te redden. In afwachting van uw vernietigingswerk kan ik misschien even overwippen naar Parijs om bezit te nemen van mijn gebalsemd lichaam. Het zal vreemd aanvoelen om eindelijk weer eens in je eigen vel te steken, denkt u ook niet? Ik vraag me af of de mensen me zullen herkennen als ik op de grote boulevards loop.

— Wanneer u in die kleding gaat zeer zeker, Sire, antwoordde Dr. Cheng. Daarom zou ik u willen adviseren andere kleren te kopen en deze af te leggen. Ik zal u geld geven, genoeg geld om zich enkele costuums te verschaffen en het vliegtuig naar Parijs te nemen. Ik zal u een paspoort verschaffen en alles wat u verder nog nodig mocht hebben.

— Gij zijt een goed en edel mens, Dr. Cheng, de wereld zal u altijd dankbaar moeten blijven. Uw naam dient met gulden letters opgetekend te worden in het boek der geschiedenis.

— Het is voldoende wanneer ik voor mij zelf de overtuiging heb, dat ik mijn krachten en kennis ten dienste van de mensheid en de wetenschap heb aangewend. Daarnaast heb ik geen verering van mensen nodig.

— Waarom niet? vroeg Napoleon verbaasd. De mensen zullen aan uw voeten liggen, zij zullen uw voetzolen kussen en hun ogen neerslaan. Uw naam zal op ieders lippen liggen en

butgen zullen zij, diep buigen wanneer gij voorbij gaat.

— Misschien hebt ge gelijk. Roem en eer strelen de menselijke trots. Doch ik ben niet de mens, die met opgeheven hoofd en fier door de straten gaat. Mijn eer is iets wat binnenskamers gestreeld moet worden, door mijn successen. Ik vereer me zelf en nooit kan iemand mij meer vereren dan wanneer ik het zelf doe. Kom, laten wij gaan rusten. Ik heb reeds een kamer voor u in orde laten brengen. En mocht gij onverwachts weer sterven, dan breng ik u binnen een half uur weer tot het leven. Kom, laat ons gaan.

HOOFDSTUK II.

Waarin de verdwijning van een gestorven dominee het hele dorp in beroering brengt en John Templar thee drinkt, die van smaak beter is dan van kleur.

Toen Tom Sapper en Bill Hayes de volgende ochtend het graf van dominee Schisgall wilden dichtgooien ontdekten zij tot hun verbazing, dat de bruine eikenhouten kist op zijn kant in de groeve lag en dat alle gestrooide bloemen er afgevallen waren. Dit verschijnsel bracht Tom Sapper er toe aan spoken te gaan geloven, terwijl Bill Hayes eerder van mening was, dat dominee Schisgall misschien niet helemaal dood was geweest en zich in zijn slaap had omgekeerd.

Hoe dan ook, gezamenlijk haalden zij de kist omhoog en constateerden hierbij, dat dominee Schisgall sedert zijn verblijf in het graf al aardig in gewicht had afgenomen. De kist woog minstens honderd tachtig pond lichter, vonden zij en toen Tom Sapper zei, dat er tussen hemel en aarde dingen bestonden, die een mens niet kon begrijpen en voorstelde de kist maar weer netjes af te laten en het graf dicht te gooien was Bill Hayes' nieuwsgierigheid voldoende opgewekt, om het besluit te nemen de kist te openen en te zien of dominee Schisgall er eigenlijk nog wel in zat. Hun ontdekking is bekend. Met behulp van een sleutel maakten zij de schroeven los, lichtten de deksel op en staarden naar het lege interieur van de kist.

Geen van beiden sprak een woord, doch hun ogen spraken boekdelen. Ze voelden zich niet bijzonder op hun gemak en zonder ook maar iets te zeggen keerden ze zich om en verwijderden zich met rasse schreden. Eenmaal buiten het kerkhof, voelden zij zich ietwat rustiger. Alsof

ze het hadden afgesproken ging hun weg naar het huis van wijlen dominee Schisgall, waar Tom Sapper aanbelde. De weduwe Schisgall deed zelf open en begroette de beide mannen met betraande ogen. Tom nam zijn pet af en zei:

— Eh.... goeden morgen, mevrouw.... we wilden even voor de goede orde vragen of.... eh.... of uw man.... de dominee misschien thuis is....

Mevrouw Schisgall gaf niet dadelijk antwoord. Ze opende haar ogen iets wijder, werd bleker dan voorheen en zei toen op scherpe toon:

— Bah, zoiets had ik van jullie niet verwacht. Jullie weet, welke verlies ik heb geleden en dat ik gisteren mijn dierbare man ten grave heb gedragen. En nu durven jullie me zo'n vraag te stellen, alsof er niets gebeurd is.

— Ja.... eh.... neemt u mij niet kwalijk, mevrouw, antwoordde Tom Sapper, maar wij weten ook wel dat de dominee dood is, maar daarom komen we juist naar u toe, Eh.... we dachten namelijk dat-ie dood was, maar een dooie kan toch niet lopen. Zegt u nou zelf. En toen we vanmorgen het graf hadden dicht willen gooien omdat het gisteravond te laat was geworden, merkten we dat de kist van de dominee op zijn kant lag en toen we hem recht wilden leggen vonden we hem zo licht en toen hebben we hem er uit gehaald en open gemaakt en toen hebben we ontdekt, dat de dominee er niet meer in lag, nou, en toen zijn we direct hierheen gekomen om te vragen of de dominee misschien thuis was, nou, en....

— Wat vertellen jullie me nu? riep mevrouw Schisgall uit.

Tom Sapper vertelde het gebeurde voor de tweede maal, met het gevolg, dat mevrouw Schisgall de mannen vergezelde naar het kerkhof, waar ze zich kon overtuigen van de raadselachtige verdwijning van wijlen haar man.

Hierop ging het drietal naar de burgemeester, die juist bezig was een pond zout af te wegen in zijn kruidenierswinkel. Natuurlijk was hij erg verbaasd en wilde het niet eerder geloven, dan dat hij ook de lege kist had aanschouwd. Hierop werd de dokter gewaarschuwd en de veldwachter en de organist en de kroegbaas, die zich allemaal kwamen overtuigen en toen practisch iedereen de lege kist had gezien, begon iedereen te zoeken totdat tegen het middaguur de notaris op het idee kwam, om Scotland Yard op te bellen en daar het gebeurde voor te leggen.

Was het een wonder, dat inspecteur Marlowe de opdracht kreeg een onderzoek in te stellen naar het verdwenen lijk? Hij reed met de wagen naar Earlwood, constateerde, dat de doodkist inderdaad leeg was en ondervroeg de notabelen van het dorp, waarna hij weer naar Londen terugkeerde om het nieuws door te geven aan de pers.

Daardoor las John Templar de vermissing van het lijk van dominee Schisgall de volgende morgen in het ochtendblad. Hij sloeg er eerst maar weinig acht op, doch toen zijn blik nogmaals op het kleine berichtje viel, begon hij te denken. Was er indertijd niet nog eens een keer sprake geweest van een verdwenen lijk? En was dat toen niet gestolen door mannen van Dr. Cheng. Dr. Cheng... zou hij thans weer een lijk gestolen hebben? Had hij niet in het dagboek van Dr. Cheng gelezen over diens experiment om geesten van grote mannen, die reeds lang geleden gestorven waren, een nieuw lichaam te geven?

John Templar beëindigde zijn ontbijt, zei tegen Maryse, dat hij enkele boodschappen in de stad te doen had en verliet zijn woning aan St. James Square. In zijn zwartgelakte Packard reed hij met grote snelheid naar Scotland Yard, waar hij zich aan liet dienen bij inspecteur Marlowe. Deze ontving hem achter een stapel dossiers, die alle betrekking hadden op gestolen of verdwenen lijken.

— Morning, inspecteur, begroette hij de politiemans. Hoe staan de zaken? Het lijk van dominee Schisgall nog niet gevonden?

— Goedenmorgen, Sir Neville, begroette Marlowe zijn vroege bezoeker. Hebt u het geval ook gelezen? Een vreemd geval, werkelijk zeer vreemd. Ik weet niet wat ik er van denken moet. Of... eh... hebt u er misschien een mening over.

— Daarom ben ik juist naar je toegekomen, inspecteur.

Templar ging zitten, na jas en hoed afgelegd te hebben, en stak een sigaret op terwijl inspecteur Marlowe zijn doorgerookte pijp begon te stoppen.

— Ik heb inderdaad een mening over dit vreemde geval. En met bijna vrij grote zekerheid kan ik zeggen, wie het lijk van dominee Schisgall heeft gestolen.

— Meent u dat, Sir Neville? vroeg de verbaasde politiemans. U denkt tocht niet dat het Dr....

— Precies. Dat denk ik nu juist wel, inspecteur. Volgens mij heeft Dr. Cheng zich van het

lijk van dominee Schisgall meester gemaakt om het te gebruiken voor zijn nieuwste experiment. Je herinnert je toch wel, dat ik je een passage uit zijn dagboek heb voorgelezen, nadat hij er in geslaagd was de vlucht te nemen?

— Jazeker, dat herinner ik me maar al te goed. Maar ik heb er verder geen aandacht aan geschonken, omdat we al weer een tijdje niets van hem gehoord hadden.

— Nu, laat ik je dan verzekeren, dat dit het werk is geweest van Dr. Cheng. Hij had het ontzielde lichaam van dominee Schisgall nodig om er de geest van de een of andere reeds lang overleden grootheid in te stoppen. En wie weet welke grootheid op dit ogenblik door de straten van Londen loopt te wandelen. Alexander de Grote, Napoleon, Christoffel, Columbus of Socrates? Wij weten het niet. Misschien wel Hitler of Mussolini of de Hertog van Alva.

— Geloof u dan werkelijk, Sir Neville, vroeg inspecteur Marlowe, dat het mogelijk is een dode weer levend te maken en hem de geest van een ander te geven?

— Ik moet toegeven, dat het allemaal erg raadselachtig en ongeloofwaardig klinkt. Maar we hebben toch overduidelijk gezien, dat Dr. Cheng geen gewoon mens is, maar over krachten beschikt, welke wij voor bovennatuurlijk en bovenmenselijk gehouden zouden hebben. Ik ben er van overtuigd, dat Dr. Cheng in staat is een dode op te wekken en hem de geest van een ander te geven. Theoretisch is het mogelijk de geest van een afgestorvene over te doen gaan in het lichaam van een levende. Bij spiritistische séances is zo iets duidelijk genoeg gebleken. Wanneer nu Dr. Cheng een middel ontdekt heeft om iemand uit de dood op te wekken, dan moet het volgens mij voor hem een koud kunstje zijn er een geest in te stoppen.

— Ik vind het maar angstwekkend klinken, Sir Neville, bekende inspecteur Marlowe oprecht. Stel u voor, dat ik 's-morgens wakker wordt en ik kom tot de ontdekking, dat ik mijn geest kwijt ben en dat de geest van een of andere beroemdheid in me zit.

— Wees daar maar niet bang voor, inspecteur, stelde Templar hem gerust. Maar ik moet toegeven, dat het nu werkelijk de allerhoogste tijd begint te worden, om een einde te maken aan die capriolen van Dr. Cheng. Hij mag dan een groot wetenschappelijk genie zijn met een onbegrensd verstand maar het blijft een feit, dat hij zijn kennis en macht op een verkeerd gebied aanwendt. Wij moeten werkelijk iets

doen om daar een einde aan te maken, inspecteur.

— Ik ben het volkomen met u eens, Sir Neville, maar die beslissing hebben wij reeds meerdere malen genomen. Het is niet de eerste maal, dat Dr. Cheng van zich doet spreken. Maar iedere keer weer glipte hij ons door de vingers. En bovendien schijnt die kerel onsterfelijk te zijn. Hoe vaak hebben we hem al niet dood gewaand? Dat we hem voor onze eigen ogen in een ravijn hebben zien storten of met een jacht de lucht in hebben zien vliegen? Maar iedere keer blijkt hij weer te leven. Daar kun je niets tegen doen. Ze zouden hem na een proces tot de strop veroordelen. Hij wordt opgehangen, begraven en gooit dan gewoon het zand van zich af en kruipt springlevend zijn kist uit.

— Ik belieft niet te geloven, dat Dr. Cheng onsterfelijk is, inspecteur, antwoordde Templar. Iedereen en alles, wat geboren wordt is sterfelijk. Ook Dr. Cheng.

— Nou, u mag hem van mijn part doden, Sir Neville. Ik geef u „carte blanche” en ben er van overtuigd, dat u vrij uit gaat.

— Ik hoop, dat ik de kans krijg hem in het vizier te krijgen, Marlowe. Maar het zal niet gemakkelijk zijn. Het geluk zit hem nog steeds te veel mee en tot dusver heeft hij nog steeds op het allerlaatste nippertje weten te ontsnappen. Niettegenstaande dit zal ik niets onbeproofd laten, om hem nu eindelijk eens in handen te krijgen. Zijn activiteit begint werkelijk steeds angstiger vormen aan te nemen en wanneer wij er onverhoeds niet in zouden slagen hem dit maal te pakken te krijgen, dan voorziet ik werkelijk datgene, wat hij enkele weken geleden door de radio voorspeld heeft: ellende en chaos in Engeland, hetgeen zoveel betekenen wil als bloed en tranen onder de burgerbevolking.

— Ja, ja, beaamde inspecteur Marlowe en wist op dat moment niets beters te doen, dan verwoed aan zijn doorrookertje te trekken. Hij wist, dat Hoofdinspecteur Slowgate binnenkort met pensioen zou gaan en dat er dus een vacature vrij kwam. En hij wist ook, dat hij — Marlowe — praktisch de enige inspecteur was, die voor deze vacature in aanmerking kwam, aangezien hij reeds zeer lange tijd nauw met Hoofdinspecteur Slowgate had samengewerkt en niemand het terrein van zijn werkzaamheden beter kende dan hij.

— Hebt u een voorstel of een plan, Sir Neville? vroeg hij, vervuld met nieuwe moed, na-

dat hij voor de zoveelste maal zijn promotiekansen ernstig had overwogen.

John Templar gaf niet onmiddellijk antwoord. Hij staarde in gedachten verzonken naar het straaltje blauwe rook, dat van zijn sigaret omhoog kronkelde. Zeker, hij had een plan, al was het ook maar een heel zwak plan, waarvan het nog lang niet vaststond, dat het succes zou afwerpen.

— Ik kan niets anders doen dan bij het begin beginnen, Marlowe, antwoordde hij. Beginnen jullie met het gewone routine-onderzoek dan zal ik een aanvang met deze aangelegenheid maken, door een bezoek te brengen aan het huis van wijlen dominee Schisgall. Van daaruit is tenslotte de hele geschiedenis begonnen. Dominee Schisgall werd begraven en op het kerkhof van Earlwood te ruste gelegd. Onbekende individuen hebben hem vandaar meegenomen naar een nog onbekende plaats. Dus zal ik bij het sterfhuis moeten beginnen om van daaruit op te marcheren tegen de legioenen van Dr. Cheng.

— Legioenen, Sir? vroeg Marlowe verbaasd. Meent u werkelijk, dat Dr. Cheng over een uitgebreide bende beschikt?

— Neen, zo bedoel ik het niet. Legioenen wil in dit geval niets anders zeggen dan de legioenen duivelen, die de Chinees aan alle zijden omringen. Kom, ik ga er vandoor, inspecteur. Met een uurtje kan ik in Earlwood zijn.

Hij schudde de politieman de hand en verliet diens werkkamer. Enkele ogenblikken later stapte hij in zijn zwartgelakte Packard en reed de binnenplaats van Scotland Yard af.

Nog binnen het uur bereikte hij de eerste huisjes van het landelijke en vredige Earlwood, dat plotseling uit zijn dagelijkse beslommeringen was opgeschrikt door een zeer vreemd mysterie, dat de gemoederen der inwoners de gehele dag in beroering hield. Overal werd er gesproken over de raadselachtige verdwijning van het lijk van de geliefde dominee Schisgall: op straat, in de kroegjes, op school, in de wachtkamer van de dokter en in de huiskamers.

De verschijning van de luxe limousine van de avonturier wekte begrijpelijkerwijs nogal enig opzien in het kleine dorpje, waar men slechts gewend was aan voorbijtrekkende paarden en wagens, mestkarren, kruiwagens en het oude gammele Fordje van de dokter. Vanachter de groezelige gordijntjes werd de wagen dan ook aandachtig gevolgd, toen deze met een vaartje van hoogstens twintig kilometer over

de hobbelige keien van de hoofdstraat reed en voor de woning van wijlen dominee Schisgall stilhield.

Deuren gingen op een kiertje open en nieuwsgierige huisvrouwenblikken loerden naar het huis, dat nog nooit zoveel belangstelling had ontvangen.

Templar wierp zijn sigaret door het portier-raampje, draaide het dicht en stapte uit. Even bleef hij naar de oude gevel staan kijken, toen liep hij de drie treden van de stenen stoep op en belde aan.

Het duurde geruime tijd voordat een dame van ongeveer vijftig jaar, met een bleek gezicht en peper-en-zout-kleurige haren hem open kwam doen. Ze keek de elegant geklede heer op de stoep onderzoekend aan en wist niet goed wat ze zeggen moest.

Templar trok langzaam zijn lederen handschoenen uit, lichtte even zijn Eden-hoed op en zei dan op beminnelijke toon:

— Heb ik het genoeg met mevrouw Schisgall te spreken?

— Ja... ja... meneer, antwoordde de dame ietwat onzeker. Wilde u mij spreken?

— Heel graag, mevrouw. Zou ik even binnen mogen komen?

Ze gaf geen antwoord doch hield de deur wagenwijd open, zodat Templar de donkere hall binnen kon stappen. Hij hing zijn hoed aan de kapstok en trok zijn jas uit. Terwijl hij dit deed zei hij:

— Mevrouw Schisgall, misschien zult u begrijpen dat ik uit Londen kom teneinde met u te spreken over het vreemde voorval, dat gisteren heeft plaatsgegrepen. Ik bedoel de verdwijning van de stoffelijke resten van uw echtgenoot.

— Ja, ja, zei ze, dat dacht ik al, meneer. Wilt u niet de salon binnen gaan?

Het woord salon was in de gegeven omstandigheden enigszins overdreven, aangezien het vertrek waar Templar binnen stapte het midden hield tussen een museum en een pakhuis. Met enige moeite slaagde Templar er in een plaatsje te vinden in een oude crapeaud, die dicht bij het brandende haardvuur stond.

— Wilt u een kop thee, meneer? vroeg de domineesvrouw.

— Templar zei, dat hij dat wel wilde, mits zonder melk, hetgeen mevrouw Schisgall vreemd scheen te vinden. Maar ze zei er in ieder geval niets over.

Terwijl zijn gastvrouw keukenwaarts was ge-

gaan nam Templar het vertrek, dat een salon moest voorstellen, op. Er stond een keur van kleine tafeltjes met bloempotten er op, antieke kastjes en een voorwereldlijk orgel, waarop minstens twintig familieportretten prijkten. Ook aan de wand hingen dergelijke beeltenissen, grote en kleine, in effen en in gebeeldhouwde lijsten, doch alle even stoffig.

Mevrouw Schisgall bracht hem een kop thee, waarvan de inhoud een soepterrine zou hebben kunnen vullen. Templar vond het kleurtje een beetje verdacht, doch begon niettemin ijverig te roeren, terwijl mevrouw Schisgall zich eveneens een plaatsje zocht.

— Mijn naam is Sir Neville Carlisle, stelde Templar zich een beetje laat voor. Ik ben uit Londen hierheen gekomen, mevrouw, omdat inspecteur Marlowe van Scotland Yard mij verzocht heeft hem bij het onderzoek te assisteren. Ik werk van tijd tot tijd met de politie samen, moet u weten.

— Dus u bent zelf niet van de politie? vroeg de weduwe.

— Neen, maar ik werk zeer nauw met de politie samen. De politie is eveneens met het onderzoek naar de verdwijning van uw echtgenoot bezig, doch op een ander terrein. Ik volg mijn eigen theorieën.

— O, klonk het uit de mond van de weduwe. Templar nam voorzichtig een slokje van zijn thee, die beter smaakte dan ze er uit zag.

— Ik zou willen beginnen, mevrouw Schisgall, met u een foto te vragen van uw overleden echtgenoot. Heeft u een recente foto van hem?

— Jazeker, Sir Neville, zei ze opstaand en naar een kastje lopend. Ze nam er een grote lijst af en overhandigde deze aan haar bezoeker.

Templar bekeek het ietwat strenge gezicht van de overledene op de foto. Het was een man van omstreeks vijf en vijftig jaar, die nog in de kracht van zijn leven verkeerde toen hij door een hartverlamming werd overvallen. Wat gezicht betrof leek de man niet veel op een dominee, doch het hoge, witte boordje en het zwartzijden frontje namen elke twijfel omtrent zijn beroep weg.

Templar had een vraag op de lippen liggen, doch hij wist nog niet goed hoe hij deze zou moeten formuleren zonder mevrouw Schisgall een zenuwchok te bezorgen. Hij speelde daarom een beetje met de nikkelen lijst, nam hem van de ene hand over in de andere en zei dan:

— Mevrouw Schisgall, ik moet u een vreem-

de vraag stellen. Bent u aan deze foto erg gehecht?

— Ja, vanzelfsprekend, Sir Neville, antwoordde ze. Het is de laatste foto, die kort voor zijn dood werd gemaakt.

— Hier in Earlwood?

— Neen, door een fotograaf in Londen, Sir Neville.

— Naam en adres van deze fotograaf staan wellicht aan de achterzijde, niet waar?

— Dat zou ik niet weten, antwoordde ze. Maar u mag wel kijken.

Templar had de lipjes aan de achterzijde reeds losgemaakt en de rug er uitgehaald. Toen hij de enkele foto in zijn hand hield las hij de naam en het adres van een bekende, Londense fotograaf.

— Mevrouw Schisgall, begon hij weer. Er is voor het onderzoek zeer veel aan gelegen, dat ik met deze foto een experiment uithaal, die de foto als zodanig onbruikbaar zal maken. Doch ik belof u op mijn woord van eer, dat ik er voor zal zorgen, dat u van de fotograaf een nieuw exemplaar krijgt toegezonden.

— Wat.... eh.... wat wilt u er dan mee doen, Sir Neville?

— Ik wil hem gebruiken voor een fotografisch experiment. Om duidelijker te zijn: door de foto met potlood te bewerken, wil ik de gelijkenis aantonen van Uw man en iemand, die eens geleefd heeft.

Mevrouw Schisgall begreep het niet allemaal, doch ze zei, dat ze er geen bezwaar tegen had, dat hij de foto gebruikte, mits ze er op kon rekenen, dat ze een nieuwe terug zou krijgen.

— Ik hoop daardoor te kunnen medewerken aan het onderzoek, Sir Neville, zei ze met trillende stem. U weet niet hoe erg ik het vind, dat men het lichaam van mijn gestorven man niet met rust heeft gelaten. Het is een diepe zonde om zo iets te doen, Sir Neville.

Daar was Templar het roerend mee eens en hij knikte dan ook instemmend, terwijl hij uit zijn binnenzak een zwart potlood haalde waarmee hij de foto begon te bewerken.

Hij maakte de lijnen van het gezicht iets voller, accentueerde de uitdrukkingen van mond en neus, omlinjde de donkere ogen en gaf de dominee vervolgens een ander kapsel, terwijl hij de boord veranderde in een militaire kraag met enkele sterren er op.

Toen hij met zijn werk gereed was, hield hij

de foto op enige afstand van zijn gezicht, zodat hij zijn werk beter kon beoordelen. Hij bracht nog enkele kleine veranderingen aan en draaide het portret toen om teneinde mevrouw Schisgall zijn werk te laten zien:

— Herkent u deze persoon? vroeg hij, terwijl zijn blikken in haar zachte ogen drongen.

Mevrouw Schisgall bekeek de foto aandachtig, opende toen de mond en riep verbaasd uit:

— Och, lieve genade, dat lijkt Napoleon wel. Boven op zolder staat een groot portret van hem. U moet namelijk weten, dat mijn overleden man oorspronkelijk uit Frankrijk afkomstig is. Zijn overgrootvader werd er geboren; in Bretagne geloof ik.

— Vindt u dus, dat uw man met behulp van enkele potloodlijnen sprekend op Napoleon lijkt? vroeg hij.

— Ja, sprekend, Sir Neville. Zou mijn man misschien een verre afstammeling van hem....

Templar schudde het hoofd en zei:

— Dat lijkt me zeer onwaarschijnlijk. Het geslacht van uw man stamt uit Bretagne, zoals u zei, terwijl Napoleon in Ajaccio op Corsica werd geboren.

— Maar hoe kan het dan....

— Ieder mens heeft een of meerdere dubbelgangers in het leven, mevrouw Schisgall. En uw man heeft nu eenmaal een sprekende gelijkenis met Napoleon. Is u dat nooit eerder overgevallen?

— Neen, maar nu u er over spreekt schiet me iets te binnen.

— En wat is dat? vroeg Templar.

— Wel, u moet weten, dat mijn man hier in het dorp bevriend was met de dokter. Samen speelden ze dikwijls domino of dronken een glaasje bier in het café. Daar stak toch niets kwaads in, wel?

Dat vond Templar ook niet.

— Nu, die dokter....

— Hoe was zijn naam zei u?

— Dr. Rattray, antwoordde ze. Dr. Joe Rattray. Hij was een heel goede vriend van mijn man en noemde mijn man altijd „Nap”. Denkt u, dat hiermede een afkorting van Napoleon bedoeld werd?

— Mogelijk, antwoordde Templar. Maar hebt u uw man er nooit naar gevraagd?

— Zeker. Laatst vroeg ik nog eens aan hem hoe het kwam, dat Joe hem altijd „Nap” noemde. Toen lachte mijn man en haalde de schou-

ders op. Hij zei, dat het zo maar een bijnaampje was. Maar ik vond het wel een gek bijnaampje, dat nu niet bepaald in overeenstemming was met de geestelijke waardigheid van mijn man, die tenslotte een kerkelijk ambt bekleedde.

Templar vond dit op zichzelf nog niet zo erg en dat vertelde hij de weduwe dan ook.

— Maar het is inderdaad mogelijk, dat die Dr. Rattray de gelijkenis tussen uw man en Napoleon is opgevallen. Kenden zij elkaar reeds lang?

— Een jaar of vijf, denk ik. Dr. Rattray is nog betrekkelijk jong. Hij beëindigde zijn studie tijdens de oorlog en nam in 1945 de praktijk van de oude dokter Wilson over. Hij zal een jaar of drie, vier en dertig zijn, denk ik.

— En stond hij met uw man op intieme voet?

— Ja, ze waren werkelijk goede vrienden.

— Kwamen Dr. Rattray en zijn vrouw wel bij u op bezoek?

— O, Dr. Rattray is niet getrouwd, Sir Neville. Hij is nog steeds vrijgezel en woont in het oude huis van dokter Wilson met een huishoudster.

— Was uw man gezond, mevrouw Schisgall? vroeg hij.

— Ja, dat wil zeggen, hij had in de oorlog een zenuwschok gekregen en was daar nog niet helemaal van hersteld. Drie maal in de week gaf Dr. Rattray hem een spuitje. Maar voor de rest genoot hij een uitstekende gezondheid. Hij at goed, sliep best en was vrolijk en levenslustig.

— Woont Dr. Rattray hier in de straat?

— Ja, op nummer 18, bijna helemaal aan het begin. Het is een groot, bakstenen huis met een verwaarloosd tuintje er voor. Dr. Rattray is nog zo jong en heeft het erg druk, zodat hem maar weinig tijd overblijft om zijn tuin te verzorgen. En u weet, dat een jonge dokter, die nog maar pas begint, hard moet werken en zuinig moet zijn om zijn schulden af te lossen. Hij heeft de praktijk van de oude Dokter Wilson op afbetaling overgenomen en moet aan de zoon van de dokter, die in Londen woont, iedere maand aflossen. Geld voor een tuinman heeft hij dus niet.

Dat kon Templar wel begrijpen. Op zijn verzoek gaf mevrouw Schisgall hem een stukje pakpapier waar hij de foto in wikkelde en nam dan beleefd afscheid van haar:

— En u kunt er van op aan, mevrouw Schisgall, dat u dezer dagen een nieuwe foto van de fotograaf krijgt toegezonden. Misschien is het onnodig, maar ik zou u er nog even op attent

willen maken, mevrouw Schisgall, dat het in verband met het onderzoek wenselijk is, dat u niemand spreekt over hetgeen u van mij gehoord hebt. Wanneer bureu of kennissen vragen wat ik kwam doen, dan zegt u maar, dat ik van de politie was en een paar gewone vragen kwam stellen. Vertel aan niemand wat ik met de foto van uw man heb gedaan. Daardoor zou het onderzoek bemoeilijkt kunnen worden.

— Dat beloof ik u, Sir Neville. Uiteindelijk heb ik er alleen maar belang bij, dat het lichaam van mijn man terugkomt en een plaats krijgt op ons kerkhof.

Dat meende Templar ook. Hij reikte haar de hand en nam met een paar vriendelijke en troostende woorden afscheid. De foto legde hij op de bank naast zich en reed dan langzaam de hoofdstraat af in de richting van No. 18, waar Dr. Rattray zijn praktijk uitoefende.

Het was een tamelijk smalle, hobbelige straat, die aan weerszijden geflankeerd werd door lange en hoge huizen van allerlei stijl en kleur.

Naarmate hij het begin van de hoofdstraat naderde, minderde hij vaart en even voor No. 18 liet hij de Packard stoppen. Hij bekeek het bakstenen doktershuis, waarin dokter Wilson jarenlang gewoond en gepractiseerd had en waar nu Dr. Rattray de scepter zwaaide, bijgestaan door een huishoudster. Terwijl hij zo in gedachten zat te kijken en af en toe zijn blikken over de straatweg, die naar Londen voerde liet glijden, kwam uit tegenovergestelde richting een kleine Morris aanrijden. De wagen reed met grote snelheid en in minder dan geen tijd was hij het begin van de hoofdstraat gaderd. Toen minderde de Morris vaart en stopte met piepende remmen voor het huis van Dr. Rattray.

Het portier werd geopend en een jonge vrouw stapte uit. Ze was gekleed in een eenvoudige, zwarte wintermantel en was blootshoofds. Toen ze het portier dichtwierp en om de wagen heenliep teneinde naar het huis van de dokter toe te gaan, kreeg Templar gelegenheid een glimp van haar gezicht op te vangen.

En wat hij toen zag deed hem het hart iets sneller kloppen. Hij wachtte tot dat de vrouw na haar bellen binnengelaten was en stak toen een sigaret op. Iedereen had dokter Rattray een bezoek kunnen brengen, maar hij had toch nimmer verwacht, dat zich onder dokter Rattray's patiënten een vrouw bevond als Kuantchek, de dochter van Dr. Cheng.

HOOFDSTUK III.

Waarin Napoleon in hedendaagse kleren bij het haardvuur zit en de huishoudster van dokter Rattray haar handen in de zij zet.

Toen Templar ontdekt had, dat Kuantcheh, de beeldschone en verleidelijke dochter van Dr. Cheng, een bezoek bracht aan het huis van Dr. Rattray, de beste vriend van wijlen dominee Schisgall, ging Templar plotseling een licht op. Hij reed de Packard enkele honderden meters terug de straat in en bleef geduldig wachten totdat de vrouw weer naar buiten zou komen. Dit duurde evenwel langer dan hij verwacht had. Want ruim anderhalf uur moest Templar achter het stuur van zijn wagen blijven zitten luisteren naar de zachte muziek, die zijn radio voortbracht en de ene sigaret na de andere rokend. Doch eindelijk zag hij de schone vrouw het huis van Dr. Rattray weer verlaten. Ze stapte in de kleine Morris, liet deze draaien en reed dan snel terug de straatweg af in de richting van Londen.

Templar had onmiddellijk op de starter gedrukt en bijna geruisloos sloeg de motor van de kostbare Packard aan. De wagen trok langzaam op en schoot dan als een raket vooruit achter de kleine Morris aan, die reeds een kleine kilometer voorlag. Doch voor de Packard was het maar een kleine moeite om deze achterstand binnen een minuut in te lopen en toen de limousine van de grote avonturier het kleine wagentje tot op een honderd meter was genaderd, hield hij vaart in en bleef op voorzichtige afstand volgen.

Na een half uurtje sloeg de Morris rechts af en toen Templar op deze plaats aankwam zag hij, dat Kuantcheh de oprijlaan van een groot buiten was opgereden. Hij reed enkele meters door, en stapte toen uit. Na een sigaret opgestoken te hebben, ging hij de oprijlaan in en wandelde rustig tussen bomen en struiken in de richting van het oude landhuis, dat op ongeveer honderd meter van de straatweg af stond.

Toen hij na een bocht omgeslagen te zijn het landhuis zien kon, ontdekte hij de kleine Morris, die voor de hoofdingang geparkeerd stond. Er zat niemand achter het stuur en nergens in de omgeving van het huis was een levende ziel te bekennen.

Voorzichtig, gedekt door de kale struiken, die langs het slingerende pad stonden, liep hij

voorwaarts totdat hij de villa op ongeveer twintig meter genaderd was. Het was donker rond het huis, dat door enorme bomen overschaduwd werd en duidelijk zag hij dat in een van de vertrekken op de benedenverdieping enkele schemerlampjes brandden.

Hij trapte zijn sigaret op de bevroren aarde uit en liep dwars door de struiken in de richting van de villa, deze van de zijkant benaderend. Enkele minuten later had hij de zijkant van het huis bereikt en sloop hij langzaam in de richting van het venster waarachter hij de schemerlampjes had zien branden. Er hingen oude gordijnen voor het venster en voorzichtig wierp hij een blik naar binnen.

Wat hij toen zag overtuigde hem van de vermoedens, welke hij reeds geruime tijd gekoesterd had. Het bleek, dat zijn theorie juist was en dat hij hierop door moest gaan.

In de grote salon waar de lampjes aan de wand brandden en een machtig haardvuur knapperde, zaten drie personen rond de haard. Een van hen was Dr. Cheng gekleed in een groene kimono met wijde mouwen en een zwart zijden kalotje op het oude, hoge hoofd. Hij was in gesprek met zijn dochter Kuantcheh, die zojuist met de Morris gearriveerd was. Tussen hen in zat een man, die gekleed was in een eenvoudig donkergrijs kostuum, waaraan niets opvallend te bespeuren viel. Doch het gezicht van de man en diens uitdrukkingen deden Templar verstomd staan. Hij zou hebben durven zweren, dat daar temidden van Dr. Cheng en Kuantcheh niemand anders dan Napoleon gezeten was. Hij zag de ronde, strenge kop met de harde, energieke trekken, de stijf gesloten mond met de rechte, scherpe neus en de harde, bruine ogen. En daar boven het dunne, naar voren gekamde en geplakte haar, dat Napoleon beroemd gemaakt had en dat Hitler had willen imiteren. Zoals eens de grote veldheer gezeten had zat ook deze man: de rechter hand tussen de revers van zijn jas, de knieën over elkaar geslagen. Hij luisterde aandachtig naar hetgeen Dr. Cheng tegen zijn dochter sprak.

Deze man was echter niemand anders dan dominee Schisgall, de kortelings overleden geestelijke vader van het kleine Earlwood. Het was althans het lichaam van de dominee, in wie zich de geest van de beroemde Napoleon had genesteld.

Templar had genoeg gezien en trok zich behoedzaam terug van het venster. Door de struiken liep hij terug naar het begin van de oprijlaan en zat even later achter het stuur van zijn

Packard, die hij snel liet draaien. Toen reed hij in duizelingwekkend tempo terug naar Earlwood en stopte twintig minuten later voor het huis van Dr. Rattray.

Met de foto van dominee Schisgall onder zijn jas stapte hij op de voordeur toe en belde aan.

Nog geen tien seconden later werd de deur geopend door een zwaarlijvige vrouw van omstreeks zestig jaar. Ze zag er nogal verwilderd uit en haar grijze haren staken aan alle kanten naar buiten. Voor haar atomische boezem hing een groot wit schort, dat bijna tot op de grond reikte en haar zwarte wollen sokken staken in oude, leren pantoffels, die kennelijk vier maten te groot waren en waarschijnlijk een erfstuk waren van de enkele jaren geleden overleden dokter Wilson.

Zoals vele huishoudsters gewend zijn, plantte ook dit factotum haar rode, ruwe handen in de zij en vroeg:

— U wenst?

— Ik wilde dokter Rattray spreken, antwoordde Templar met een effen gelaat.

— Hebt u een afspraak?

— Neen, mijn naam is Sir Neville Carlisle.

Deze naam scheen haar enigszins te doen ont-dooien. Wellicht was de titel reeds voldoende geweest om haar een andere houding te doen aannemen, doch de naam op zichzelf deed de rest. Ze zwiepte de deur met een zwaai wagen-wijd open en zei:

— Komt u binnen, Sir Neville, en wilt u in de wachtkamer wachten. Ik zal dokter zeggen, dat er iemand voor hem is.

Templar wachtte in een klein, koud vertrekje aan de voorzijde van het huis en keek inmiddels door de smerige ramen naar buiten, waar zijn glimmende Packard geparkeerd stond. Hij bewonderde de elegante lijn van het gloed-nieuwe voertuig en prijsde zich gelukkig na veel moeite de hand te hebben kunnen leggen op een toewijzing voor een van de duurste Amerikaanse wagens. Toen ging de deur van de wachtkamer open en zei de stem van de huishoudster:

— Dokter Rattray verwacht u in zijn spreekkamer. Wilt u mij maar volgen, sir?

Dit deed Templar en even later werd hij aan de achterzijde van het huis in een ruime spreekkamer gelaten, waar een uitgesproken ziekenhuislucht hing. Achter een modern, doch goedkoop blank eiken bureau met stalen poten zat een jongeman van omstreeks drie, vier en dertig jaar in een hagelwitte, lange jas, die tot aan de hals gesloten was. Hij had donkerbruin

krullend haar en bijkans zwarte ogen, die achter dikke brillenglazen de bezoeker doordringend aankeken.

— Gaat u zitten, Sir Neville, zei Dr. Rattray, die niet de moeite nam om op te staan en zijn bezoeker te begroeten, zoals dit gebruikelijk was. Templar deed alsof hij dit niet merkte en nam plaats op een houten stoel met lederen zitting, die tegenover het bureau stond. Zijn hoed legde hij op een klein tafeltje voor zich en knoopte dan zijn donkerblauwe winterjas los.

— Dr. Rattray, begon hij dan, ik kom niet bij u als een patiënt, zoals u misschien wel vermoed zult hebben, doch in verband met de verdwijning van het lijk van uw overleden vriend.

— Dominee Schisgall? vroeg Dr. Rattray iet-wat verbaasd.

— Precies. Het zou mij een werkelijk genoegen doen, indien u mij enkele inlichtingen zou willen verstrekken.

— Vraagt u maar gerust, Sir Neville, zei de arts een sigaret opstekend, maar ik zou niet weten hoe ik zou kunnen helpen bij het terugbrengen van het gestolen lichaam. Eh... bent u van de politie als ik vragen mag?

— Neen, ik ben niet van de politie, maar ik heb mij op verzoek van Scotland Yard met deze aangelegenheid belast en leidt op dit ogenblik mijn eigen onderzoek, geheel los van dat van Scotland Yard. U bent natuurlijk niet verplicht mijn vragen te beantwoorden, doch ik zie niet in waarom u het niet zoudt willen doen.

— Wat wilt u weten? vroeg de dokter on-verschillig.

— Was u goed bevriend met dominee Schisgall?

— Ja, ik kende hem sedert het begin van 1945 toen ik de praktijk van de overleden dokter Wilson overnam en mij in Earlwood vestigde.

— U was dus intiem met hem bevriend?

— Zo zoudt u het kunnen noemen, ja.

— U ging geregeld met hem een biertje drinken in het café en u speelde van tijd tot tijd een spelletje domino, niet waar?

— Mevrouw Schisgall heeft u dit wellicht verteld?

— Ja, is het waar?

— Inderdaad, wij ontmoetten elkander dikwijls na het beëindigen van onze dagtaken. Onze beroepen grepen op vele punten sterk in elkaar. Waar medische hulp soms niet meer mocht baten was veelal een geestelijk woord van harte welkom.

— Bent u zelf een gelovig man?

— U bedoelt waarschijnlijk of ik in een god geloof? Ja, dat doe ik inderdaad, maar ik kan u er meteen bij vertellen, dat ik nooit in de kerk kom noch op enige andere wijze uitdrukking geef aan mijn geloof.

— Als ik me niet vergis noemde u dominee Schisgall niet bij zijn ware naam, is het wel?

Dr. Rattray keek zijn bezoeker even door-dringend aan. Toen ontspande hij de strakke trek op zijn gezicht en plooidde zijn mond tot een fijn glimlachje.

— Eh... neen, tenzij er anderen bij waren. Maar wanneer ik met hem alleen was noemde ik hem altijd „Nap”.

— Mag ik vragen of deze naam „Nap” een afkorting is van een of andere bekende naam en waarom u hem zo noemde?

— Om u de waarheid te zeggen, Sir Neville, zie ik niet goed in wat deze intimiteiten te maken hebben met de verdwijning van het lijk van dominee Schisgall.

— Misschien zal u dat straks duidelijker worden, dokter. Hebt u er om enigerlei reden bezwaar tegen deze vragen te beantwoorden?

— Och, neen, dat bepaald niet. Uw vragen komen me op zijn zachtst gezegd hoogstens een beetje vreemd voor. Maar goed, de naam „Nap” was bedoeld als afkorting van de naam Napoleon. Het was mij van de eerste dag waarop ik dominee Schisgall leerde kennen opgevallen, dat hij een zeer sterke gelijkenis vertoonde met de grote Keizer aller Fransen. Naarmate ik een beetje op vertrouwelijke voet met hem kwam te staan, vertelde ik hem dit en vanaf dat ogenblik noemde ik hem „Nap”. Dit is zo gebleven tot aan de dag van zijn dood toe.

— U was op de begrafenis aanwezig?

— Ja, ik heb er zelfs onder anderen het woord gevoerd.

— Dominee Schisgall stierf naar ik vernomen heb ten gevolge van een hartverlamming tijdens zijn preek op jongstleden Zondag. Volgens de krantenberichten werd hij door ouderlingen van de kerk gedragen, waarna een in de kerk aanwezige dokter de dood vaststelde. Was u die dokter?

— Ja, dat was ik.

Templar keek de arts even onderzoekend aan en glimlachte dan fijntjes.

— Maar ik dacht, dat u gezegd had, dat u nimmer in de kerk kwam.

— Dat is ook zo, behalve die Zondag, dat ik er juist wel was. Het heeft waarschijnlijk zo moeten zijn.

— Ja, alleen vraag ik me af waarom het juist zo moest zijn. A propos, was dominee Schisgall buiten uw vriend ook uw patiënt?

Dr. Rattray drukte zijn sigaret in een glazen asbakje uit en zei langzaam:

— Eh... in bepaalde zin wel.

— Dat is een vrij abstract antwoord, dokter Rattray. Hij was uw patiënt of hij was het niet.

— Hij was inderdaad mijn patiënt, als u het zo horen wilt. Tijdens de oorlog had dominee Schisgall een zenuwchok gekregen, waaraan hij lange tijd lijdende is geweest. Onmiddellijk nadat zich deze attack had voorgedaan, vestigde ik mij in het dorp en kwam hij onder mijn behandeling. Ik mag zeggen, dat ik hem er weer tamelijk goed bovenop heb weten te brengen.

— Waarschijnlijk had zijn hart geleden door deze attack?

— Ja, uiteraard.

— Noodzakelijk is dat helemaal niet, dokter Rattray, antwoordde Templar. Een zenuwchok hoeft niet te allen tijde nadelige gevolgen op het hart te hebben.

— U...

— Ik ben eveneens medicus, collega, en oefende jaren geleden een schitterende praktijk uit in Harley Street.

— O, ja, natuurlijk weet ik dat in sommige gevallen het hart niet te lijden heeft onder een zenuwchok, maar bij dominee Schisgall was dit wel het geval geweest. Zijn hart was tamelijk zwak en hij mocht zich nooit erg opwinden. Hij volgde bovendien mijn adviezen zeer streng op en nooit hebben zich enige complicaties voorgedaan.

— Schreef u dominee Schisgall medicijnen voor?

— Neen, maar drie maal in de week gaf ik hem een injectie.

— Waarmee?

— Ik begrijp werkelijk niet...

— Straks zult u alles begrijpen, collega. Waarmee spoot u dominee Schisgall in?

— Met superstrymenzydefluorium; als medicus moet u die injectie kennen.

— Dat doe ik inderdaad, doch als medicus zal u waarschijnlijk even goed als ik weten, dat superstrymenzydefluorium daadwerkelijk de zenuwen weer tot een normale werking aanzet, doch de hartspieren langzaam maar zeker verlamt.

— Mmmm, soms misschien, doch bij dominee Schisgall was daar geenszins sprake van. Juist de werking van zijn hartspieren werd door mij

nauwkeurig gecontroleerd en deze was volkomen bevredigend.

— Nu nog een paar vragen en dan zal ik u niet langer lastig vallen, dokter Rattray.

Templar had de foto van dominee Schisgall uit het papier gewikkeld en toonde hem aan de arts.

Het gezicht van de medicus verstarde enigszins terwijl zijn blikken langs de geretoucheerde foto gleden en de bezoeker aankeken.

— Ik herken deze foto als een van dominee Schisgall. Doch ik moet toegeven dat door enkele potloodlijnen de gelijkenis met Napoleon werkelijk volmaakt geworden is.

— Ja, vindt u ook niet? Die gelijkenis trof me bijzonder toen mevrouw Schisgall mij de foto toonde. Ik vroeg haar toestemming om er een fotografisch experiment mee uit te halen, doch in werkelijkheid bewerkte ik de foto slechts even met mijn potlood. Zoals u ziet is de gelijkenis frapperend. Hij wikkelde de foto weer in het pakpapier en legde hem naast zijn hoed op het tafeltje.

— Nu nog een vraag, dokter... enkele uren geleden kreeg u bezoek van een jonge vrouw.

Dokter Rattray schrok kennelijk. Het bloed scheen plotseling uit zijn blozend gelaat weg te stromen en zijn frisse gelaatskleur maakte plaats voor een asgouwe teint, terwijl in de donkere ogen een gevaarlijke flikkering was waar te nemen.

— En? vroeg hij nadat hij zich hersteld had van de schrik. Mag ik als medicus vrouwelijke patiënten ontvangen?

— Met alle recht, waarde collega, ik neem aan dat u daartoe volkomen bevoegd bent. Kende u haar al lang?

Het antwoord kwam niet onmiddellijk.

— Neen, zei de arts toen kort. Ik had haar nog nooit gezien.

— Bezocht zij u in uw hoedanigheid van medicus?

— Ja.

— Zij kwam dus als patiënte.

— Ja.

— En wat waren haar klachten?

— Als medicus kan ik mij beroepen op mijn ambtsgeheim....

— Zelfs tegenover een collega? Wat waren haar klachten?

— Ze had griep, antwoordde Dr. Rattray dan.

— U hebt haar wellicht onderzocht?

— Ja. Ik heb haar iets voorgeschreven.

— En om haar te onderzoeken en een siroop-

je of iets dergelijks voor te schrijven, had u anderhalf uur nodig?

— Ik hoop, dat u mij thans zoudt willen excuseren, antwoordde de dokter. Ik moet enkele patiënten bezoeken en heb geen tijd meer te verliezen.

— U zult toch nog even naar mij moeten luisteren, waarde collega.

— Ik zal geen vragen meer beantwoorden.

— Misschien geeft u er de voorkeur aan, de andere vragen aan de politie te beantwoorden?

Weer verstarde het gezicht van dokter Rattray. Doch hij had zich ditmaal sneller hersteld en zei luchtigjes:

— Och, van de politie heb ik niets maar dan ook niets te vrezen. Ik mag ontvangen wie ik wil en hen onderzoeken zolang ik verkies.

— Zeker. Zoudt u mij de naam van die dame willen noemen?

— Die weet ik niet.

— Dat lijkt me nu werkelijk zeer onlogisch, collega. U behandelt een patiënte, schrijft haar zelfs een recept voor en weet niet eens hoe zij heet?

— Zij interesseerde me niet.

— Dat hoeft ook niet, althans niet als vrouw, doch als patiënte moest zij u interesseren. Wil ik u haar naam noemen?

Templar keek de man tegenover hem strak aan en begon fijntjes te glimlachen. Dokter Rattray gaf geen antwoord en beet nerveus op zijn lip.

— Het kan me niet schelen, zei hij mat.

— Haar naam is... Kuantcheh... Vindt u die naam niet schitterend? Er ligt iets oosters in, iets geheimzinnigs, vindt u niet? Dokter Rattray, u deed er beter aan mij de hele waarheid te vertellen. Doet u het niet, dan zult u het Scotland Yard moeten doen. Een telefoontje van mij naar Londen en u wordt gehaald. Bedenk dat wel.

— Ik heb niets te vertellen, noch aan u, noch aan de politie, riep hij toen nerveus uit. Ik behoef niets te verbergen en ik heb met niets te maken.

— Goed, dokter Rattray, antwoordde Templar opstaand. Zoudt u dan zo vriendelijk willen zijn mij te volgen naar Londen, waar men u op Scotland Yard een strenger verhoor af kan nemen en waar u verplicht zult zijn te antwoorden.

Dr. Rattray was kennelijk nerveus geworden en zijn blikken vlogen wild van de ene kant van het vertrek naar het ander. Zijn lippen

waren kleurloos, evenals zijn gelaat en zijn vingers trommelden onrustig op het blad van zijn bureau.

— Ik.... ik...., zei hij.

Doch Templar zag, dat de hand van de arts langzaam naar de lade onder het schrijfblad gleeed. Toen mocht de avonturier niets meer riskeren. Hij stak zijn hand in z'n zijzak van zijn winterjas en haalde er een klein, automatisch pistool uit.

— Laat die revolver in de lade liggen, dokter Rattray, beval hij streng. Door zoiets te doen zoudt u uw positie alleen maar kunnen verslechteren.

— Maar waarom moet ik mee naar Scotland Yard? riep de arts wild uit. Waarvan wordt ik beschuldigd?

Templar ging zitten, het wapen strak op de borst van de arts gericht houdend.

— U hebt niet het recht mij te arresteren en mij met een pistool te bedreigen, vervolgde de arts.

— Dat weet ik, doch in het onderhavige geval zal de politie mij dit niet kwalijk nemen en eerder dankbaar zijn.

— En ik weiger mee te gaan en ik beveel u mijn huis te verlaten, gilte de man, die trilde van woede en angst.

— Niet zonder u, waarde collega. Wanneer ik dit huis verlaat, dan gaat u mee. En niet goedschiks.... dan maar kwaadschiks. Ik heb moeilijker gevallen bij de hand gehad collega.

Dr. Rattray deed veel moeite om zijn zenuwen in bedwang te houden. Hij liet zich achterover in zijn fauteuil vallen en zuchtte diep.

— U houdt dus vol Kuantcheh niet te kennen?

— Ja.

— Jammer is dat. Houdt u dat ook nog vol wanneer ik u zeg, dat zij kort nadat zij uw woning had verlaten in mijn bijzijn door mannen van Scotland Yard op de straatweg naar Londen gearresteerd werd en dat zij reeds een volledige bekentenis heeft afgelegd?

— U liegt.... het is niet waar.... een smerige leugen om me uit mijn tent te lokken, gilte de jongeman. Wat zou ze bekend hebben? Ze kan niets bekennen.

— Niet? Dokter Rattray ik doorzie uw hele rol, die u in dit verschrikkelijke drama gespeeld heb. Mag ik even precies vertellen hoe het een en ander zich heeft toegedragen? Enige tijd geleden ontmoette u Kuantcheh. U werd smoorverliefd op haar, hetgeen haar heus niet veel moeite gekost zal hebben om u zo ver te krij-

gen. Zij ontmoette u regelmatig en kwam toen met een voorstel. Ja, ik zou haast durven zeggen, dat zij zelfs dominee Schisgall ook nog ontmoette. Zij constateerde de gelijkenis met Napoleon en legde haar plan in bijzonderheden uit. Kortom, u was niet meer in staat vrij te denken of te handelen. U was volkomen in haar macht en in haar netten verstrikt. U was een willig werktuig in haar verleidelijke, maar duivelse handen. Daarom, mijn waarde Rattray bevatte het laatste spuitje wat u dominee Schisgall gaf geen superstrymenzydefluorium, doch een langzaam werkend vergif, dat u door Kuantcheh was verstrekt. Daarmede spoot u dominee Schisgall in, waarschijnlijk Zaterdagavond. En Zondagmorgen trok u naar de kerk om getuige te zijn van Schisgall's dood. Het oordeel zou luiden: hartverlamming, en ik ben er van overtuigd, dat alle symptomen in die richting geweest hebben. Maar dominee Schisgall werd vermoord en hij werd vermoord door zijn beste vriend, door dokter Rattray, die hem altijd „Nap” plachtte te noemen. Broedermoord zou je zoiets kunnen noemen. Dominee Schisgall werd begraven en u sprak een lijkrede, die klonk als een klok en die menige traan misschien heeft doen opwellen in de ogen van het goedgegelovige publiek, dat rond de groeve stond. Maar toen reeds wist u, dat diezelfde nacht het lichaam van dominee Schisgall gestolen zou worden, omdat zijn gezicht sprekend geleeek op dat van de grote Napoleon en omdat de vader van Kuantcheh een duivels experiment voorbereidde. U bent toch van dat experiment van Dr. Cheng op de hoogte niet waar?

Als een geslagen man zat Dr. Rattray achter zijn bureau en staaarde naar de glazen asbak voor hem. In een enkele seconde vloog het hele geval aan zijn geest voorbij. Ieder woord, dat Sir Neville Carlisle gesproken had, was waar geweest en hij — Rattray — kon niets anders doen dan toegeven en zijn schuld bekennen.

Dit betekende voor hem het einde van zijn carrière, het einde van zijn jonge leven waarschijnlijk, want de lafhartige moord, welke hij op zijn beste vriend had gepleegd zou zeer zwaar worden aangerekend door de jury. Wat kon hij anders doen, dan bekennen en zich gewillig overgeven aan de justitie opdat recht gedaan zou worden. Op dat ogenblik kwam hij vrij uit de macht van de vrouw, die hem tot een gewillige slaaf had gemaakt. Hij zag haar als een vernietigster van zijn loopbaan en zijn jonge leven. Er gloeide haat op in zijn ziel te-

gen die knappe vrouw, die hem als een draadje om haar pink had kunnen wikkelen en die hem met vooropgezet doel in de afgrond had gestort. Hij kon haar bloed drinken op dat moment, hij was weer in staat helder te denken en zich te realiseren wat hij gedaan had. Hij gaf zich reukenschap van zijn afgrijselijke daad: moord op zijn beste vriend ter wille van een vrouw, die hem slechts een vluchtige judaskus had gegeven en niets meer....

Gek was hij geweest. Tot krankzinnigheid had ze hem gedreven. Voor haar had hij heel Earlwood willen uitmoorden. Alleen voor haar, om haar — Kuantcheh — slechts te mogen bezitten. En wat bezat hij? Niets, noch haar glimlach, noch haar kus, noch haar lichaam, zelfs niet haar liefde.

Hij verachtte zichzelf diep en wist, dat er niets meer goed te maken viel. Zelfs haar adres was hem onbekend, hij wist slechts dat zij Kuantcheh heette en dat zij de dochter was van de beruchte en alom gezochte Dr. Cheng. Ze had hem verblind met experimenten en kussen, met verleidelijke blikken en lieve woorden. Maar tijd had ze nooit voor hem gehad, nooit had hij haar mogen bezitten. Hij mocht slechts gehoorzamen aan haar bevelen, die als lieve verzoekjes waren aangekleed.

Langzaam sloeg hij de ogen op naar de man, die zijn oordeel zoëven hard en krachtig had uitgesproken.

Hij keek die man strak in de staalgrijze ogen en zei fluisterend, met schorre stem:

— Het is waar... ik beken alles wat gij mij ten laste legt. Ik heb mijn beste vriend vermoord, voor haar had ik iedereen vermoord, mijn eigen ouders misschien. Krankzinnig moet ik geweest zijn om zo gek te worden op een vrouw, die nog niet eens de liefde van een zwijn waard is. Zij bracht me ten val, zij brak mijn loopbaan af en zij zal lachend in de kranten lezen dat mijn doodvonnis geveld is.

Templar kon niet veel anders doen dan de man inwendig gelijk geven, doch hij zei:

— Kom, kom, dokter Rattray, zo'n vaart zal het misschien nog niet eens lopen. Een psychiatrisch rapport zou kunnen aantonen, dat u aan een geestelijke afwijking lijdende bent, dat u het slachtoffer bent geworden van een zinsbegoocheling of dat u gehandeld hebt onder hypnose. Laten we niet direct het ergste aannemen. Maar u doet er werkelijk goed aan vrijwillig met mij mee te komen naar Londen waar u het gehele geval rustig aan de ambtenaren van Scotland Yard zult kunnen vertellen. Iets an-

ders zit er niet op volgens mij. En hoe gewilhet oordeel van de jury zijn. Kom, trek uw lichter u zich toont, des te milder zal wellicht witte jas uit en neem uw overjas en hoed. Mijn wagen staat buiten. Binnen een uurtje zijn we in Londen....

Dokter Rattray gehoorzaamde gewillig. Hij ontdeed zich van zijn dokterspas, wierp deze onverschillig op zijn stoel en verliet het vertrek om in de hall zijn hoed en jas te nemen.

Toen volgde hij Templar naar buiten en stapte naast hem in. Templar schakelde in en reed in snelle vaart weg over de straatweg naar Londen.

Op die middag was de carrière van een jong, veelbelovend arts afgebroken en diezelfde middag werd zijn verder lot bezegeld. Het vonnis, dat straks over zijn hoofd zou worden uitgesproken zou schommelen tussen twintig jaar gevangenisstraf en de doodstraf door de strop.

Weer had Dr. Cheng een slachtoffer gemaakt....

HOOFDSTUK IV.

Waarin men voorgesteld wordt aan een snelle manier om een wereldstad te bezichtigen en Templar zichzelf op een televisiescherm ziet.

In het laboratorium van Dr. Cheng, stond de Chinese geleerde-misdadiger en Napoleon rond een zeer ingewikkeld uitzienend apparaat, dat een hoogte had van bijna twee meter en een ongeveer gelijke lengte. Er bevonden zich aan de voorkant een massa knoppen en spoelen, waarmee het apparaat bediend kon worden, terwijl zich in het midden een vierkante plaat bevond van matglas, die een grootte had van circa vijftig bij veertig centimeter.

Dr. Cheng stond vlak voor de glasplaat en draaide met zijn lange, benige vingers aan verschillende knoppen terwijl Napoleon belangstellend toekeek.

— Dit apparaat, Sire, sprak de Chinees, is een meesteruitvinding en het berust in grote trekken op het principe van de televisie. Door bepaalde knoppen om te draaien treedt het apparaat in werking en met behulp van dit rad draai ik de zoeker, die op het dak van dit huis staat in de gewenste richting. Zo meteen zult u een Londens stadsbeeld op de glazen plaat zien verschijnen....

Dr. Cheng haalde een handle over. Binnen in het apparaat begon een motor zacht te zoemen

en weldra verschenen er vage beelden op de plaat, die allengs duidelijker werden.

Inmiddels draaide Dr. Cheng langzaam aan het rad, terwijl hij met een andere hand een knop bijstelde. Het beeld op de glasplaat bibberde even en werd toen snel scherper. Napoleon zag een groot vierkant plein met prachtige gebouwen en in het midden van het plein bevond zich een schitterende fontijn, die vanwege de vorst evenwel niet spoot, en daarnaast een standbeeld. Meer op de voorgrond een hoge, machtige en indrukwekkende stenen zuil, die op de vier hoeken geflankeerd werd door de stenen beelden van vier enorme leeuwen.

— Dit plein heet Trafalgar Square en bevindt zich in het hartje van de City, lichtte Dr. Cheng toe.

En terwijl hij langzaam aan het rad draaide vloog men over daken van hoge huizen en weldra kwam een ander beeld in het glas.

— Hier ziet u, Sire, de Tower van Londen, de oudste burcht, waar de kroonjuwelen van het Engelse vorstenhuis bewaard worden. Dit is de beroemde St. Paul's Cathedral.... hier ziet u Pump Court.... Fleet Street, de krantenstraat,.... Mansion House, de residentie van de Lord Mayor (burgemeester van Londen).... de Bank of England.... Throgmorton Street en Lombard Street, waar de banken en geldkantoren gevestigd zijn.... London Bridge over de Theems.... Buckingham Palace.... Downing Street No. 10, de ambtswoning van de Eerste Minister.... Whitehall, waar de regeringsgebouwen gevestigd zijn.... Westminster Abbey.... Westminster Cathedral.... het Parlement.... Hyde Park....

Al deze bekende Londense plaatsen trokken aan het oog van de beide toeschouwers op het matglas voorbij als in vogelvlucht. Pleinen en straten, bekende kerken en banken, parken en de rivier....

Napoleon was verbaasd over deze uitvinding en kon zijn enthousiasme nauwelijks bedwingen.

— Maar dat is nog niet alles, Sire, ging Dr. Cheng voort. Ik ben zelfs van hieruit in staat heel Londen te vernietigen door een geheime straal in te schakelen, die elke plek in Londen kan bereiken en dood en verderf teweeg kan brengen. Geloof u mij niet? Goed, kijk dan toe. Hier, daar hebben we Oxford Street.... ziet u die man met die grijze gleufhoed en die zwarte actentas onder de arm? Ziet u hem, kijk hij steekt over.... we zullen hem op de voet volgen....

Langzaam draaide Dr. Cheng aan het wiel en het matglas volgde de wandelaar in Oxford Street, die juist de straat overstak. Inmiddels had Dr. Cheng een andere knop ingeschakeld en langzaam werd het beeld groter.... de man in kwestie kwam snel naderbij en uiteindelijk was alleen nog maar zijn gezicht te zien, dat bijkans de hele glasplaat besloeg.

— Let nu goed op, Sire. Ik schakel de dodende straal in en zal die richten op het gezicht van deze man. Let goed op....

Dr. Cheng haalde een grote handle over en draaide aan een knop. Op een meter kroop een smalle naald langzaam naar rechts totdat deze op het getal 300 bleef staan en langzaam heen en weer wiegde. Toen zette Dr. Cheng de handle, die hij zojuist had overgehaald terug en zei:

— Let op, Sire, die man zal dadelijk aan een hartverlamming sterven....

De gele, magere wijsvinger van de Chinees drukte op een rode knop en tegelijkertijd vertrok het gezicht van de wandelaar in Oxford Street tot een krampachtige grijns. Zijn mondhoeken zakten naar beneden, hij sloot de ogen en liet het hoofd opzighangen. Toen greep hij naar zijn hoofd en sloeg als een blok tegen de grond. Onmiddellijk draaide Dr. Cheng een knop terug en het beeld werd zeer klein. De man zag men nu languit op het trottoir liggen en een vijftigtal mensen verdrongen zich rond de dode om te zien wat er gebeurd was.

Dr. Cheng schakelde het apparaat uit en het beeld op de glasplaat vervaagde om uiteindelijk geheel te verdwijnen.

— Nu, wat zegt u er van, Sire? vroeg hij.

— Enorm, antwoordde Napoleon. In één woord grandioos.... ongelooflijk.... verbazingwekkend. Werkelijk, Dr. Cheng, gij zijt een groot man en ik ga met vol vertrouwen met u naar China om daar mijn werk te doen in het belang van uw volk en vaderland.

— Laten we niet zo ver vooruitspreken, Sire, antwoordde de Chinees, terwijl hij een sigaret opstak. Er zal hier in Engeland nog heel wat moeten gebeuren alvorens ik terug kan gaan naar mijn land om daar mijn laatste levenswerk te volbrengen. Zeer veel zal hier in Engeland nog gedaan moeten worden. Gij weet wat mijn plannen zijn....

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt.

— Binnen, riep Dr. Cheng in het Chinees.

Een Chinese bediende trad het laboratorium binnen en maakte een diepe buiging voor zijn meester met gekruiste armen over de borst.

— Wat is er, Kai Su? vroeg Dr. Cheng.

— Heer, vergeef mij, dat ik uw vertrek be-
treedt, maar ik achtte mij verplicht u te waar-
schuwen.

Dr. Cheng was plotseling een en al actie bij
het horen van de woorden. Hij liep op de man
toe en ging vlak voor hem staan terwijl zijn
groene ogen zich in de ogen van zijn onder-
geschikte boorden.

— Wat is er, Kai Su? Onraad?

— Er sluipt een blanke man door de tuin,
heer. Kwen Po heeft hem gezien. Hij zegt, dat
hij veel leek op die Engelsman, die ons een
paar weken geleden in het huis in Londen over-
viel en die u gevangen nam.

— Sir Neville Carlisle, mompelde Dr. Cheng,
terwijl er een sadistische gloed in zijn groene
ogen oplaaide. Dus Sir Neville Carlisle heeft mij
weer weten te vinden. Goed, Kai Su, wacht
hier....

Met enkele schreden was Dr. Cheng bij het
televisie-aparaat, schakelde het in snel tempo
in en richtte zijn blikken op het matglas, terwijl
zijn beide handen snel knoppen en handles
bedienden. Langzaam vertoonden zich bomen
en struiken op de plaat, een oprijlaan en toen..

Dr. Cheng lachte luid, sadistisch en gemeen.
Het was de lach van iemand, die op het punt
staat zich van zijn doodsvijand te ontdoen.

— Kijk, Sire, dit is de man, die mijn groot-
ste vijand is. Ziet u hem tussen die struiken
door lopen. Vele malen wist hij mij in Londen
het leven zuur te maken, iedere keer weer
noodzaakte hij mij tot de aftocht en steeds weer
versloeg hij mij. Maar Dr. Cheng stond iedere
keer weer op en nu zal Sir Neville Carlisle
niet meer aan mijn greep ontkomen. Kijk, hij
is nu vlak bij het huis, hij heeft de hoek bereikt
en sluipt langs de muur in de richting van de
achterdeur.

— Laat uw bedienden naar de deur gaan om
hem gevangen te nemen, stelde Napoleon voor,
die een beweging maakte alsof hij zijn zwaard
wilde grijpen, doch zich plotseling scheen te
herinneren, dat hij niets anders in zijn broekzak
droeg dan een schone zakdoek.

— Waarom, sire? vroeg Dr. Cheng cynisch.
Laat hem uit eigen beweging binnen komen.
Wij kunnen hem op deze plaat zelfs binnens-
huis volgen. Kijk, kijk, hij heeft nu de achter-
deur bereikt en gaat naar binnen....

— Misschien heeft hij de politie wel gewaar-
schuwd of het leger des konings meende
Napoleon.

— Maakt u zich geen zorgen, Sire, antwoord-
de Dr. Cheng nog steeds glimlachend. Sir Ne-
ville Carlisle werkt altijd alleen of met zijn
bediende James. Zelden heb ik hem gezamenlijk
met de politie op zien treden. Kijk, nu sluipt hij
door de gang naar de salon. Daar zit Kuantcheh
te lezen... neen, toch niet hij komt de trap
op naar boven. Weldra zal hij het laboratorium
betreden.

Het bleef ijsig stil in het grote laboratorium
en even later hoorde men heel zwak schuife-
lende voetstappen op de gang buiten het labo-
ratorium. De kruk werd langzaam naar bene-
den gedrukt, de deur ging open en John Tem-
plar trad binnen. In zijn hand lag een klein,
automatisch pistool, dat Dr. Cheng de opmer-
king ontlokte:

— Wel, wel, Sir Neville, zijt gij op de jacht
naar groot wild? En nog wel met zo'n nietig
wapentje?

Templar was even overbluft door de opmer-
king van de Chinees, doch hij herstelde zich
onmiddellijk, knipte met een hand het licht aan
en weldra baadde het ruime laboratorium in
een zee van licht.

— Ik ben inderdaad op jacht, Dr. Cheng,
antwoordde de avonturier. En ik geloof, dat ik
vandaag succes heb. Nog nooit kwam het wild
zo snel voor de loop van mijn vuurwapen. Blijf
staan Dr. Cheng, en u ook, dominee Schisgall..

— U vergist zich, Sir Neville, viel de Chinees
hem in de rede. Deze heer is niet dominee
Schisgall, maar Keizer Napoleon, de keizer al-
ler Franssen, die ik tot het leven heb weten

— Larie, antwoordde Templar, Het lichaam
terug te brengen.

van Napoleon ligt nog steeds in de Dôme des
Invalides te Parijs en het zal daar ten eeuwige
dagen blijven liggen ook. En al zit de geest
van Napoleon nu honderd maal in een lichaam,
de man die naast u staat is en blijft wijlen
dominee Schisgall.

— Gij zijt zeer naief, Sir Neville. Gij hebt
mijn dagboek weten te bemachtigen en ik had
aan genomen dat dit u wel iets anders had ge-
leerd.

Kai Su was heel behoedzaam en nauwelijks
merkbaar weggeslopen van het apparaat en na-
derde de avonturier heel voorzichtig. Doch
Templar kreeg hem juist op het moment oát de
man zijn mes wilde werpen, in de gaten. Hij
deed een scherpe uitval naar links en sloeg de
man in één slag tegen de grond.

— Kijk, Dr. Cheng, zo ontdoen wij ons van
tegenstanders. Wij hebben niet zo'n ingewik-

kelde apparatuur nodig als u. Wij werken met menselijke kracht, met de vlakke hand. Hebt u gezien?

— Zeker heb ik dat gezien, Sir Neville. 's Lands wijs, 's lands eer. Wij in China doen het anders en ik doe het nog heel anders. Mag ik u mijn laatste vinding tonen? Of, ik geloof, dat u deze vinding reeds een vorige keer gezien hebt en dat u er toen in slaagde het apparaat te vernietigen. Ik heb hem opnieuw opgebouwd en geperfectionneerd. Kom, laat ik u iets tonen.

Hij draaide zich om en trok Napoleon met zich mee naar het apparaat. Templar kwam eveneens enkele stappen naderbij en Dr. Cheng begon aan de knoppen te draaien. Langzaam werd het beeld op de glasplaat duidelijker. Men zag het interieur van het laboratorium waarin het apparaat zich bevond.

— Kijk, Sir Neville, sprak de Chinecs, u kunt hier zelfs uw eigen persoon zien, staande op nog geen paar meter van het apparaat. Kijk, kijk, u komt al dichterbij, steeds duidelijker wordt uw gezicht... het vult bijna de hele glasplaat...

Inmiddels haalde Dr. Cheng een handle neer, draaide aan een knop en bracht de handle weer in de oorspronkelijke stand. Toen ging zijn wijsvinger naar een rode knop en tegelijkertijd deed Templar snel een zijwaartse sprong en loste hij een schot op het glas. De ruit werd versplinterd en tegelijkertijd klonk er in het apparaat een geweldige plof, terwijl een enorme rookwolk naar buiten sloeg, die een groot gedeelte van de kamer vulde. Templar deinsde achteruit en loste nog enkele schoten, terwijl hij een zakdoek voor mond en neus hield. Langzaam trok de rookwolk op en toen hij het apparaat weer zien kon, bemerkte Templar dat hij zich alleen in het laboratorium bevond. Alleen met de bewusteloze Kai Su, die hij buiten westen had geslagen.

Hij sprong op het apparaat toe en keek door de verbrijzelde glasplaat naar het hart van het apparaat, doch zag niets anders dan draden en instrumenten. Van Dr. Cheng en Napoleon was geen spoor te bekennen. Snel liep hij om het apparaat heen, betastte de wanden en keerde dan naar de voorkant terug. Bijna tegelijkertijd hoorde hij hoe een sleutel in het slot van de deur werd omgedraaid. Hij rende op de deur toe, greep de kruk en trok. Doch er was geen beweging in te krijgen. Hij hoorde alleen een stem.

— Haha, Sir Neville, weer moet gij u de minderen tegenover mij tonen, hè? Jammer, dat mijn apparaat vernietigd is, doch in de kelder van dit huis staan er nog twee, gloednieuw, dus zo verschrikkelijk is het heus niet. Ik vind het alleen jammer, dat Kai Su zich in het laboratorium bevindt want nu zal hij ook moeten sterven... door uw toedoen. Ja, ja, geloof mij, gij gaat sterven. Het was aanvankelijk niet mijn plan geweest, doch het lijkt me achteraf beter mij van u te ontdoen. Ik geef toe, dat gij mij te veel last bezorgd en dat ik belangrijker dingen te doen heb dan mij steeds met u te bemoeien. Dit laboratorium, Sir Neville, zal zo dadelijk vollopen met een zeer bijzonder gas, dat uw lichaam zal doen zwellen als een luchtballon. Ge moet het inademen of stikken. Houdt ge mond en neus dicht, dan kunt ge geen lucht krijgen en verstikt ge. Ademt u het gas in, dat zal het lichaam doen opzetten als een ballon totdat de electriciteit van uw huid haar toppunt heeft bereikt en gij uit elkaar zult barsten...

Er klonk een sadistisch gelach aan de andere kant van de deur en Templar hoorde hoe Dr. Cheng zich schuifelend over de dikke loper verwijderde.

Als een bezetene wierp Templar zich tegen het paneel van de deur op, doch het scheen wel of de deur uit gewapend beton was vervaardigd. Hij nam het pistool in zijn rechter hand en schoot het leeg op het slot, doch ook dit scheen niets te geven. De deur bleef gesloten. In het hout rond het slot vertoonden zich slechts drie kleine gaatjes...

Templar stak het wapen in zijn zak en keek hopeloos het laboratorium rond. Er was geen enkel venster, geen andere deur, geen... Maar hoe hadden Dr. Cheng en Napoleon het laboratorium kunnen verlaten? Er moest zich dus ergens een geheime uitgang bevinden, een verborgen paneel of een luik...

Krankzinnig van angst en emotie wierp hij zich op het apparaat, trok het met inspanning van al zijn krachten opzij en staaarde naar de grond. Doch niets dat op een luik wees. Hij beklopte de wanden, de vloer...

Toen werd zijn oor getroffen door een zacht sissend geluid, dat langzaam sterker werd. Het kwam van de zijde van de deur. Hij rende er naar toe en rook een bittere, prikkelende geur, die zijn reukzenuwen raakte. Het gas ontsnapte uit een klein, metalen buisje, dat zich boven de deur in het plafond bevond.

Snel keek hij de kamer rond en greep een dichtbijzijnde stoel. Hij klom er op, doch alleen

maar om te ontdekken, dat de afstand tot het plafond zelfs dan nog te groot was en hij het buisje niet kon bereiken.

Op de stoel legde hij enkele boeken, die op een tafel lagen. Toen klom hij er weer op en kon dan met veel moeite het buisje met zijn vingertoppen aanraken. Hij duwde zijn wijsvinger tegen de kleine opening en het gas hield op de kamer binnen te stromen. Doch de prikkelende geur bleef hangen. Hij zocht naar een manier om het buisje af te sluiten.

Toen kreeg hij plotseling een idee. Hij klom van de stoel af met het gevolg dat het gas weer de vrije loop kreeg. In de zijzak van zijn colbert vond hij een stuk kauwgum, dat hij snel in de mond stak. Hij kauwde het pepermunt er af en toen de gom gemakkelijk vervormbaar was, klom hij andermaal op de stoel en drukte het gom in de opening.

Weer werd de gastoevoer gestuit en Templar haalde opgelucht adem. Even was zijn leven althans in veiligheid. En nu moest hij zoeken naar de uitweg, waarlangs Dr. Cheng en zijn metgezel ontkomen waren. Die uitweg moest er zijn, omdat het onmogelijk was, dat twee mannen van vlees en bloed dwars door een muur konden gaan alsof het geesten waren.

Nauwkeurig begon hij de wand achter de machine te onderzoeken, toen een scherpe plof hem zijn werk deed staken en onmiddellijk daarop klonk opnieuw dat sissend geluid.

Als een opgeschrokken stuk wild wendde hij zich om en sprong op de deur toe. Door de hoge druk van het gas, dat door een uiterst dun buisje aangevoerd werd, was de kauwgummi losgerukt en weggeblazen, zodat het verderfelijke gas thans opnieuw de kamer binnenstroomde. Hij zocht als een wanhopige naar het gummi, doch het scheen nergens te vinden te zijn. En het gas stroomde ongehinderd het laboratorium binnen, sissend, prikkelend en benauwend....

Templar besloot niet langer te proberen het gas tegen te houden, doch in elk geval de uitweg te zoeken waarlangs Dr. Cheng en diens metgezel verdwenen waren. Hij keerde daarom terug naar het buiten werking gestelde en beschadigde apparaat aangezien hij vast overtuigd was, dat zich het geheime paneel hier ergens moest bevinden.

Het bitter ruikende gas had zich thans in alle hoeken van de kamer verspreid en zou weldra het gehele vertrek van de vloer tot het plafond vullen. Hij zou genooddaakt zijn het in te ademen en het gevolg zou zijn, zoals Dr.

Cheng hem voorspeld had, dat zijn lichaam uit zou zetten als een ballon om uiteindelijk uit elkaar te barsten.

Maar dat mocht nooit gebeuren. Hij zou en hij moest die uitweg vinden. Plotseling ontdekte hij achter het beschadigde apparaat een blikken trommel met gereedschappen. Hij nam er een zware tang uit en rende er mee terug naar de deur. Voorzichtig klauterde hij boven op de stoel met boeken en plaatste het uiteinde van het dunne buisje tussen de bek van de tang, die hij vervolgens met alle kracht dichtkneep. Het sissend geluid hield op en ijverig werkte Templar door, teneinde het buisje volkomen hermetisch af te sluiten. Na enkele minuten van moeilijk en ingespannen arbeid was het hem gelukt het buisje volkomen af te sluiten en sprong hij vermoeid op de grond.

Het onmiddellijke gevaar was althans voorlopig afgewend. Misschien had hij zelfs een half uur, of desnoods een kwartier om zich een uitweg te verschaffen.

Weer verdween hij achter het apparaat en onderzocht iedere vierkante centimeter van de wand en de vloer, evenwel zonder enig resultaat. De geheime uitgang bleef onvindbaar en wanhopig ging hij op een tafel zitten en haalde een sigaret uit zijn koker. Vervolgens nam hij zijn aansteker, streek deze aan en toen....

Een oorverdovende knal deed zijn trommelvliezen bijkans barsten. Een geweldige steekvlam, een ontploffing, een enorme rookontwikkeling en toen was alles dodelijk stil.

Met gescheurde kleren en bebloede handen en gezicht hing Templar tegen het practisch vernietigde televisie-apparaat op, zwaar hijgend naar adem. Hij gaf zich rekenschap van het feit, dat het vlammetje van zijn aansteker het in de kamer aanwezige gas had doen ontbranden waardoor de explosie veroorzaakt was. Brand was er evenwel niet ontstaan, waarschijnlijk omdat de hoeveelheid gas in de kamer te gering was geweest. Thans was het in elk geval ontbrand.

Moeilijk richtte hij zich op en steunend tegen het apparaat keek hij om zich heen toen zijn blikken plotseling strak gericht bleven op de muur naast het apparaat. Daar bevond zich in de wand een opening van ongeveer een halve meter breedte. Dat was de geheime uitgang geweest. Het paneel was door de luchtdruk uit de muur gerukt en zonder dat hij langer behoefde te zoeken lag de vrijheid voor hem.

Toen hij zich een weg baande door de rommel, die de explosie teweeggebracht had, hing

de afgerukte sigaret nog steeds tussen zijn lippen. Hij keek door de opening heen en zag een smalle draaitrap, die naar beneden voerde. Voorzichtig daalde hij omlaag en botste tegen een houten deur op, die gemakkelijk open ging. Kort daarop bevond hij zich achter in de benedengang, vlak voor de keuken. In het gehele huis was niets te horen. Aan het einde van de gang bevond zich de voordeur, die hem binnen enkele ogenblikken zijn vrijheid terug zou kunnen geven. Doch indien Dr. Cheng en diens trawanten zich in een vertrek aan de voorzijde bevonden, zouden ze hem gemakkelijk kunnen zien en daarom gaf hij de voorkeur het huis te verlaten langs de weg, welke hij gekomen was, dus door de keukendeur.

Hij had nu ook wel ingezien, dat het uiteindelijk ondoenlijk was alleen ten strijde te trekken tegen een man als Dr. Cheng, die over dusdanige middelen beschikte, dat hij iedere keer weer in staat was om in het laatste ogenblik de dans te ontspringen en op de vlucht te gaan.

Beter dan wat ook, was dat hij zo snel mogelijk het huis zou trachten te verlaten en vanuit een telefooncel, die ergens langs de straatweg stond of in een café Scotland Yard op te bellen, teneinde inspecteur Marlowe met een dozijn mannetjes naar de plaats van de hel te dirigeren.

Hij sloop de keuken door en toen werd plotseling de tuindeur voor hem geopend. En nog geen kwart seconde daarop stond hij tegenover Kuantcheh, de schone en verleidelijke dochter van Dr. Cheng. Met haar groene ogen keek ze hem begerig aan en even was het alsof ze zich als een panter op hem wilde werpen om zich van hem meester te maken. Doch toen verdween die hartstochtelijke blik in haar ogen. Ze keek naar zijn bebloede handen en gezicht, naar zijn gescheurde kleren en toen gleed er een zachte trek over haar olijkleurig gelaat. Ze zette haar baret af, kwam de keuken binnen en terwijl ze haar handen achter haar rug hield kwam ze vlak voor hem staan. Toen boog ze het hoofd naar voren en raakte zij met haar lippen Templar's mond aan. De avonturier voelde het bloed sneller in zijn aderen stromen, zijn hart begon te bonzen toen hij het parfum van haar zwarte lokken opsnoof en even was het alsof hij duizelig werd. Toen voelde hij hoe een paar vlezige armen om zijn nek werden geslagen en haar lippen zich hartstochtelijk aan de zijne vastzogen. Enkele ogenblikken, misschien een minuut, misschien twee, bleven ze zo staan, terwijl Templar voelde hoe het bloed tegen zijn

slapen klopte en hij haar kus vurig beantwoordde. Toen liet ze hem los, sloeg de ogen neer en deed een stap zijwaarts terwijl ze de deur wagenwijd openwierp.

— Ga, zei ze zacht. Haast u.

Dit kon Templar onmogelijk begrijpen. Doch gehoor gevend aan dit bevel, dat door menselijk gevoel moest zijn gedreven, stapte hij naar buiten en verdween even later in de struiken.

In een grote bocht liep hij door de struiken om het landhuis heen en bereikte na ongeveer tien minuten de ingang van de oprijlaan. Snel liep hij de straatweg af naar de plaats waar zijn Packard geparkeerd stond. De duisternis begon nu snel in te vallen en toen hij eenmaal achter het stuur van zijn wagen gezeten was, voelde hij zich pas weer een beetje rustig worden. Hij stak de koplampen aan, startte en gaf gas. Daarop reed de Packard de straatweg af in de richting van Londen.

Na ongeveer drie mijlen gereden te hebben ontdekte hij langs de weg een klein hotel. Hij liet de wagen stoppen, stapte uit en ging naar binnen. Boven de ingang hing een ijzeren bord met de woorden „In de Rustende Jager” er op. Dat was ook precies wat Templar nodig had: rust, rust en nog eens rust. Maar er waren andere dingen, die het voorlopig onmogelijk maakten voor hem om te rusten.

In de gelagkamer zaten drie mannen, die aan een tafeltje aan het kaarten waren. De herbergier stond met een wit schort voor achter hen en keek belangstellend toe.

De vier aanwezigen keken op toen hij binnen kwam. Temeer daar hij er nogal gehavend uit zag. Onmiddellijk kwam de herbergier op hem toe en zei:

— Goedenavond, sir, hebt u een ongeluk gehad?

— Ja, ik werd op de straatweg door een motorfiets aangereden, terwijl ik bezig was mijn wagen te repareren. Ik stak onverhoeds over en de motor greep me. Gelukkig ben ik er met wat kleerscheuren en een paar schrammen afgekomen. Zou ik me misschien even kunnen wassen?

— Zeker, sir, komt u maar mee.

De eigenaar van „In de Rustende Jager” ging de avonturier voor naar een achter de gelagkamer gelegen vertrek waar zich een vaste wastafel bevond met stromend water. Hij legde een handdoek en zeep gereed en liet zijn gast toen alleen. Templar trok zijn gescheurde over-

jas uit en constateerde, dat zijn costuum onbeschadigd uit de strijd was gekomen.

Toen begon hij zijn gezicht en handen te wassen en tien minuten later stapte hij met zijn gescheurde overjas over de arm, maar schoon gewassen de gelagkamer weer binnen.

— Zo ziet u er veel beter uit, sir, zei de waard. Wilt u iets drinken?

— Ja, geef me een dubbele whiskey en dan wilde ik even opbellen naar Londen.

Hij gaf de waard het nummer van Scotland Yard en de man ging heen om het aan te vragen. Intussen dronk Templar zijn whiskey leeg, stak een sigaret op en vroeg zich toen af of men op Scotland Yard inmiddels gereed was gekomen met het verhoor van dokter Rattray. Waarschijnlijk zou de man reeds in een koude cel zijn opgesloten waar hij tijd te over zou krijgen, om over zijn wandaden na te denken.

Tien minuten later rinkelde de telefoon en kwam de waard vertellen, dat de verbinding met Londen tot stand was gekomen.

Templar ging naar de cel en vroeg de telefoniste van Scotland Yard, hem te verbinden met inspecteur Marlowe. Even later klonk de stem van de politiemans door de hoorn.

— Marlowe, met Sir Neville Carlisle. We hebben een kans de hand te leggen op Dr. Cheng. Ik heb inmiddels ontdekt waar hij woont en als we ons haasten kan hij ons niet meer ontglippen.

— Waar is het, sir? vroeg de speurder.

— Kom met een man of twaalf naar het Noorden. Je rijdt de weg op naar Earlwood. Ongeveer vijf mijlen buiten de stad staat een groot landhuis langs de weg waar ik met mijn Packard op jullie zal staan wachten. Kun je er over een half uurtje zijn?

— Dat zal wel gaan, sir. We zullen onmiddellijk vertrekken. We komen in twee grote wagens en zullen mitrailleurs meebrengen omdat het al donker zal zijn voordat we er zijn.

— All right, inspecteur, maar zorg er voor niet later te komen. Het is nu zeven uur. Ik verwacht jullie om half acht. Afgesproken?

— All right, sir, maar zorgt u er voor, dat hij niet weer ontsnapt. Ik geef u het recht hem dood te schieten, indien hij weer mocht proberen te vluchten. Tot dadelijk, sir.

De verbinding werd verbroken en toen bestelde Templar nog een whiskey. Hij ledigde zijn glas in één teug en rekende af. Daarop verliet hij met een groet de herberg en reed langzaam terug in de richting van het landchap.

HOOFDSTUK V.

Waarin de Chinese Ambassade te Parijs geen eigen vliegtuig bezit en dominee Schisgall uiteindelijk toch weer een flanelle pyama krijgt aangetrokken.

Kwen Po keerde terug in de salon om verslag uit te brengen bij zijn meester, de almachtige mandarijn, Dr. Cheng, die in gezelschap van Napoleon en zijn dochter rond het haardvuur gezeten was.

Buigend met gekruiste armen op de borst betrad de kleine Chinees de smaakvol en zelfs luxueus ingerichte salon, terwijl zijn ogen naar de grond gericht waren, alsof hij het niet waagde zijn meester in de felle, groene ogen te zien.

— Wel, Kwen Po? vroeg Dr. Cheng. Is hij dood?

— Kai Su is dood, heer, maar blanke man is niet in de kamer aanwezig. De ontploffing, welke wij gehoord hebben heeft de hele kamer in een ruïne veranderd. Het behang is van de wanden gescheurd, uw machine is totaal verbrijzeld en de geheime deur stond wagenwijd open. Er hing geen gas meer in de kamer, heer, en het buisje waar het uit moest komen was dichtgeknepen.

Dr. Cheng bleef volmaakt kalm terwijl hij naar de woorden van zijn bediende luisterde en Kuantcheh had de ogen neergeslagen en mengde zich niet in het gesprek.

Napoleon kon het gesprek, dat in het Chinees gevoerd werd niet verstaan en keek in de vlammen van het knapperende haardvuur.

— Is Kai Su dood? vroeg Dr. Cheng.

— Ja, heer, hij ligt op de grond en bloed stroomt uit zijn mond. Zijn hart klopte niet meer toen ik het betastte.

Dr. Cheng wendde zich tot Napoleon en zei:

— Sir Neville heeft weten te ontsnappen, Sire. De ontploffing heeft de geheime deur opengerukt en daardoor heeft hij de vlucht kunnen nemen. Waarschijnlijk heeft hij een sigaret aan willen steken, waardoor het gas tot ontbranding gekomen is.

— Waarom hebt u hem ook niet aan het zwaard geregen? vroeg Napoleon verwijtend. Dan had u geweten dat hij zeker dood was. Ik verkies altijd het zekere voor het onzekere. Wanneer ik bloed zie vloeien, dan weet ik dat de dood nabij is. Maar gas... pfff... wat is gas? Het gas, dat u de kamer binnen

hebt laten stromen heeft hem zelfs nog geholpen. En wat nu?

— Kuantcheh, wendde Dr. Cheng zich tot zijn dochter, heb jij Sir Neville nergens gezien? Jij hebt in de tuin gewandeld omtrent de tijd, dat hij ontvlucht moet zijn. Heb jij hem niet gezien?

— Vader, riep Kuantcheh uit, ik zou u toch hebben gewaarschuwd.

— Dat had ik ook gedacht, antwoordde Dr. Cheng. Je hebt hem dus nergens gezien of gesproken, Kuantcheh?

— Neen, vader, antwoordde het schone meisje met neergeslagen ogen. Ik heb hem niet gezien.

— Wat doen we nu eigenlijk? vroeg Napoleon, die nerveus begon te worden. Straks gaat hij de politie waarschuwen of de troepen van de koning en worden we allemaal gevangen genomen en onthoofd. Laten we liever hier weggaan.

— Inderdaad, antwoordde Dr. Cheng langzaam. Dat lijkt me de enige oplossing.

Er verscheen een gloed van haat en wrok in zijn groene ogen en om zijn dunne lippen verscheen een wrede trek.

— Dus toch weer heeft Sir Neville mij verplicht mijn verblijfplaats te verlaten, weer is hij er in geslaagd mij naar andere oorden te verjagen. Maar ditmaal zal het ook de allerlaatste keer zijn. Zodra ik mij opnieuw gevestigd heb, zal ik mij wreken op dit land en volk. Kom, Kwen Po, roep Ming Thi en laden jullie de beide machines, die in de kelder staan in de auto.

Kwen Po verdween onmiddellijk, na een diepe buiging gemaakt te hebben. Toen stond Dr. Cheng op en keek zijn dochter aan.

— Je hebt me verraden, Kuantcheh, zei hij streng in het Chinees. Ik weet, dat je Sir Neville gezien en gesproken hebt en dat je hem hebt laten vluchten. Maar goed, ik weet ook, hoe zeer je van hem houdt. Ik vergeef het je. Toen draaide hij zich om en gevolgd door zijn dochter en Napoleon verliet hij de salon.

- o -

Templar had reeds drie kwartier in de nabijheid van het landhuis van Dr. Cheng staan wachten toen in de verte koplampen uit de duisternis opdoemden en even later twee wagens stilhielden nadat hij midden op de weg was gaan staan met opgestoken armen. Hij had het koud gekregen en van armoede zijn gescheurde winterjas maar weer aangetrokken.

Inspecteur Marlowe was de eerste die uitstapte en de avonturier begroette.

— Goeden avond, Sir Neville, zei hij minzaam. Is het hier?

— Ongeveer twintig meter verderop is de ingang en de oprijlaan. Het landhuis ligt een honderd meter van de weg af.

— Verder niets bizonders gezien sedert u mij opbelde?

— Niets, ik neem aan, dat ze nog in huis zijn en mijn ontsnapping nog niet gemerkt hebben.

— Ontsnapping? vroeg Marlowe verbaasd. Hadden ze u dan weer te pakken?

— Ja, ik was er achter gekomen waar ze verblijf hielden en drong het huis binnen nadat ik uit Londen was teruggekeerd. Plotseling stond ik tegenover Dr. Cheng en Napoleon, de man waarvan ik u verteld heb, die rondloopt in het gestolen lichaam van dominee Schisgall. Ze wisten me in een laboratorium op te sluiten en lieten het vollopen met een moordend gas. Toen ik echter mijn sigarenaansteker aanknippte, ontstond er een soort atoomontploffing en vloog er een geheim paneel open waarlangs ik kon ontvluchten. Maar ieder ogenblik kunnen ze mijn verdwijning ontdekken. En dan zullen ze wel begrijpen, dat er niets anders op zal zitten dan de vlucht te nemen.

— Zullen we gaan, Sir Neville? vroeg de politiemans.

Templar stak een sigaret aan en knikte.

— All right, inspecteur, laat je mannen maar uitstappen. We zullen het huis van alle zijden moeten naderen en het omsingelen teneinde te voorkomen, dat ze op het laatste nippertje toch nog zullen ontsnappen langs de een of ander geheime uitweg. Van Cheng kan je alles verwachten. Kom, dan gaan we. Ik zal de weg wel wijzen.

Gevolgd door Marlowe en diens mannen ging Templar voorop en sloeg even later de oprijlaan naar het landhuis van Dr. Cheng in. Toen ze ongeveer halverwege in de laan waren stelde Templar voor, zich te verdelen en in een cirkel om het huis te lopen en dit van alle zijden te benaderen.

— En schieten zodra je iemand naar buiten ziet komen... behalve wanneer je ziet, dat het een vrouw is. Er is een vrouw in huis.

Hij dacht even aan de kus van Kuantcheh en proefde als het ware de zoete smaak van haar lippen nog op zijn mond. Toen schudde hij deze sentimentele gedachte van zich af en ging voorwaarts. Marlowe bleef naast hem lo-

pen, revolver in de hand en vinger op de trekker.

— Ik ben niet eens gewapend, merkte Templar op. Ik heb mijn pistool leeg geschoten.

Marlowe gaf geen antwoord doch duwde de avonturier een andere revolver in de hand.

— Ik heb er altijd twee bij me, zei hij. Maar verliest u hem niet, Sir, want het is een aandenken uit de oorlog. Ik maakte het buit op een Duitse officier toen ik in België was.

Templar knikte in het donker zonder dat de politiemans het zien kon en trok stil aan zijn sigaret, die af en toe even fel opgloeide temidden van de dichte struiken en hoge bomen, die zelfs het zwakke maanlicht niet meer doorlieten. Het was volkomen donker in de oprijlaan en langzaam slechts kon men voorwaarts komen, temeer daar men het niet raadzaam achtte gebruik te maken van de elektrische zaklantaarns, waarmede de agenten gewapend waren. Na enige tijd had iedereen het huis bereikt en drong men langzaam op naar de voor- en achteringang. Templar en Marlowe stonden reeds op de stoep toen een van de agenten, die aan de achterkant stond, riep:

— Hier staat een auto met twee machines er in.

Onmiddellijk was Templar aan de achterkant en Marlowe volgde hem op de voet. Voor de keukendeur stond een grote luxe wagen, waaruit de achterbank was weggenomen. Op deze plaats stonden twee televisie-apparaten, zoals Templar er een in het laboratorium van Dr. Cheng had zien staan.

Tegelijkertijd vloog de keukendeur open en schoot een geweldige vuurstraal naar buiten. Achter de straal in het schijnsel van de geweldige steekvlam stond de rijzige gestalte van Dr. Cheng, gekleed in zijn groene kimono. Er lag een grijns op zijn gezicht en juist toen Templar de haan van zijn revolver over wilde halen kwamen er zware rookwolken naar buiten, die de omgeving van het huis in een ommezien van tijd in een dichte, ondoorzichtbare nevel zette. Alle agenten begonnen door elkaar te lopen en schreeuwden elkander iets toe. Men botste tegen elkaar op, er werd geschoten, in het wilde weg en Templar vloekte binnensmonds, omdat hij vooruit reeds wist, dat ook ditmaal Dr. Cheng weer zou ontsnappen.

Toen klonk het geluid van een aanslaande motor. De auto, die achter het huis geparkeerd had gestaan reed weg, draaide in de mist het huis om, raakte enkele agenten, te oordelen

naar het geschreeuw dat ontstond, en sloeg de oprijlaan in.

Nog geen seconde later klonk er binnen in het huis een zware, dreunende ontploffing. Vanuit het dak schoot een geweldige steekvlam naar de donkere hemel en een ogenblik stond de gehele tuin, die het landhuis omringde in lichter laaie. Toen sloegen vanuit alle vensters de vlammen naar buiten, de rookwolken, die Dr. Cheng kunstmatig had verspreid trokken op en vlak voor de keukendeur vond inspecteur Marlowe de roerloze gestalte van Napoleon. Templar constateerde de dood, doch gaf zich verder geen tijd om zich om de man, die voor de tweede maal was gestorven te bekommeren. Hij rende in blinde woede de oprijlaan af en zag juist hoe de wagen van Dr. Cheng de straatweg opdraaide en in de richting van Earlwood verdween.

Uit alle macht schreeuwde hij inspecteur Marlowe en de agenten bij elkaar en gelastte hen hem te volgen en de wagens te nemen. Zelf had hij inmiddels zijn Packard bereikt, sprong achter het stuur en startte. Toen hij langs de ingang van het landgoed reed, zag hij hoe ettelijke mannen in loopspas de tuin uitkwamen en naar de politiewagens renden. Ze duwden elkaar in dolheid voorwaarts, maar de Packard was al weer een heel eind verder.

In de verte zag hij het rode achterlicht van Dr. Cheng's wagen verdwijnen. Dit was het ogenblik, waarop een dolle tocht een aanvang nam. Binnen tien minuten suisden de beide auto's kort achter elkaar door de stille hoofdstraat van Earlwood.

Nadat het dorp weer verlaten was merkte Templar, dat het in Oostelijke richting ging en hij kon de gedachte niet van zich afzetten, dat Dr. Cheng zou trachten met zijn dochter de kust te bereiken, waar wellicht een of ander zeewaardig jacht onder stoom lag. Dr. Cheng had nu eenmaal altijd nog iets achter de hand en het zou hem in feite dan ook eigenlijk helemaal niets verwonderen indien de Chinees ook ditmaal er in zou slagen te ontkomen aan de arm der gerechtigheid.

Hij keek even door de achterrauit en zag op ongeveer vijf honderd meter afstand de zoeklichten van de twee volgende wagens, die wanhopige pogingen deden om de grote achterstand te verkleinen en de Packard van Templar bij te houden.

Wat de wagen van Dr. Cheng betrof, ook deze ontwikkelde een enorme snelheid. Volgens de meter op het dashboard van de Packard, was de

snelheid op dit ogenblik honderd en twintig kilometer per uur en Templar verdacht de Chinees er van een eigen geconstrueerde motor in zijn wagen te hebben gebouwd, die een grotere capaciteit had dan welke andere dan ook.

Het volgende half uur kon Templar er niet in slagen de afstand tussen de beide wagens te verkleinen, doch nadat enkele dorpen gepasseerd waren gaf hij vol gas; hij drukte de pedaal bijkans door de bodem van de wagen heen en in pijlsnelle vaart suisde de glimmende Packard door het nachtelijk duister achter de vluchtende wagen aan. Deze scheen vaart te moeten minderen want binnen vijf minuten had Templar minstens tachtig meter ingelopen. Hierdoor bevond zich de wagen van Dr. Cheng op nog geen twintig meter afstand van hem. Het was werkelijk een dolle jacht, zoals hij er zich maar weinig kon herinneren.

Plotseling zag hij, dat er vanuit de wagen voor hem een voorwerp gegooid werd. Het kwam op de rijweg terecht en Templar wilde aanvankelijk stoppen omdat hij iets ernstigs vreesde. Doch zijn snelheid was te groot om nog voor het voorwerp te kunnen stoppen. Daarom gaf hij vol gas en suisde er rakelings langs. Nauwelijks was dit gebeurd of achter hem weerklonk een geweldige ontploffing. Onwillekeurig remde hij een weinig af en keek achterom. Er was niets anders te zien dan een enorme rookpluim, die langzaam naar de donkere hemel opsteeg.

Templar grijsde. Dat was een bom geweest, dacht hij. En hij twijfelde er niet aan of er zouden nog meer van die apparaten volgen. Daarom trok hij zijn revolver uit zijn zak, draaide het portierraampje omlaag en stak het vuurwapen er door. Zonder te richten lostte hij twee schoten vlak achter elkaar. Hij zag de kogels afspringen op de achterzijde van de wagen en weer haalde hij twee maal de trekker over.

En deze keer had hij wel degelijk geluk. De wagen voor hem begon te slingeren, gleed van de ene kant van de weg naar de andere en schoot dan als een pijl uit een gespannen boog in rechte lijn naar de berm van de weg waar hij met een donderende klap tegen een dikke boom aan kwam. Nog geen seconde later schoot er een geweldige steekvlam uit de motorkast en direct stond de hele wagen praktisch in lichter laaien.

Templar had onmiddellijk na het vierde schot geremd en stapte op enkele meters afstand van de brandende wagen uit. Hij hoorde geschreeuw

en rende naar de vuurhaard toe en trachtte het portier te openen. Na veel moeite slaagde hij hier in. Achter het stuur en op de plaats er naast zaten twee mensen, die roerloos achterover tegen de kussens hingen. Achter het stuur zat een man. Hij wilde hem er uit trekken, doch de vlammen hinderden hem dusdanig, dat hij ieder keer zijn pogingen moest staken. Hij rende naar de andere kant van de wagen trok het portier open en sleurde met een greep de persoon, die daar gezeten was, er uit en ledge deze op het gras van de berm. Toen nam hij een gevaarlijke duik in de cabine, greep met beide handen de bestuurder en sleurde deze met alle kracht door de vlammen naar buiten. Ook deze kwam in het gras terecht.

Toen deinsde Templar achteruit omdat de hitte ondraaglijk was. De gehele wagen brandde thans als een lier. Waarschijnlijk was de benzinetank boordevol geweest en misschien hadden er achter in de wagen nog enkele jerrycans gestaan met reserve-benzine.

Kort daarop stopten de beide politiewagens en stond inspecteur Marlowe naast hem. Templar stak een sigaret aan en wees cynisch naar de brandende wagen.

— Daar is geen redden meer aan, inspecteur, zei hij.

— En de inzittenden? Is Dr. Cheng ontkomen?

Templar glimlachte fijntjes en schudde langzaam het hoofd.

— Neen, mijn waarde, ditmaal is het hem niet gelukt. Het had niet veel gescheeld of hij was ons door de dood ontrukkt, maar ik heb ze beiden uit de wagen weten te slepen en ze liggen naast de auto in het gras van de berm.

Schoorvoetend ging inspecteur Marlowe in de aangeduide richting en bleef naast de twee bewegingloze lichamen langs de kant van de weg staan. Hij boog zich iets naar voren en zei toen:

— Ik geloof nooit, dat ze nog leven, Sir Neville.

Templar kwam naderbij en vroeg onderwijl een zaklantaarn aan een der agenten.

— Dat zou me werkelijk verwonderen, zei hij.

Hij flitste het licht aan en deed toen een stap achteruit.

— Wat is er? vroeg Marlowe verschrikt.

— Ziet u dat niet, inspecteur? Kijk eens goed naar die lichamen. Dat zijn Dr. Cheng en zijn dochter niet. Het zijn twee bedienden van hem. De schurk, hij heeft ons dus weer te pakken

gehad. Zijn bedienden heeft hij gelast met de wagen weg te rijden als afleidingsmanoeuvre. Hij wist natuurlijk dat u en ik en al de agenten als hazen er achteraan zouden gaan. En toen wij weg waren kwamen Dr. Cheng en zijn dochter doodleuk te voorschijn en hebben mischien zelfs nog een taxi opgebeld om zich naar het station te laten brengen.

Inspecteur Marlowe vloekte en dacht aan zijn promotiekansen, die al weer aardig klein geworden waren. Hij verafschuwde zijn beroep en was even van oordeel dat je beter misdadiger kon zijn, omdat een misdadiger altijd meer geluk scheen te hebben dan de politie. Doch de stem van Templar bracht hem weer op andere gedachten.

— Kom, kom, Marlowe, kop op. Hij kan niet ver zijn. Vooruit we keren terug naar het landhuis en zullen zien of we er iets kunnen vinden.

Dit geschiedde. De drie wagens reden met grote snelheid terug naar het landhuis van Dr. Cheng, waarvan niet veel meer over was dan een rokende puinhoop, die door de plaatselijke brandweer geblust werd.

— Wat is hier aan de hand? vroeg Marlowe aan de brandmeester, nadat hij zich had voorgesteld.

— Oud landhuis afgebrand, inspecteur, antwoordde de man volkomen logisch.

— Oorzaak?

— Aangestoken. Toen we hier kwamen stonk het letterlijk overal naar de petroleum. Jammer, het was een mooie kast.

— Geen slachtoffer, hoop ik?

— Ja, en dat is juist het vreemde, sir. Ik heb onmiddellijk de politie van Earlwood gewaarschuwd. Er lag een man voor de ingang van de keuken. Hij was dood, inspecteur, maar hij was getroffen door twee kogels.

Marlowe stootte Templar aan als wilde hij zeggen: „Vertel me nu eens wat nieuws.”

Marlowe en Templar liepen om het huis heen en zagen hoe enkele mannen bezig waren een lichaam op een brancard te leggen en in de ambulance te dragen.

— Mogen wij even zien, riep Templar.

De mannen zetten de baar weer neer en inspecteur Marlowe maakte zich bekend. Hij keek naar Napoleon, die roerloos op de brancard lag, met een bloedende wonde aan het hoofd en een rode vlek op zijn overhemd.

Dominee Schisgall was voor de tweede maal gestorven en zou nu wel voor goed begraven worden.

— Dat lichaam moet naar Londen gebracht worden, jongens, beval Marlowe. Lever het af bij Scotland Yard en zeg dat ik — inspecteur Marlowe — daartoe opdracht gegeven heb.

— All right, inspecteur.

Het lijk verdween in de ambulance en deze reed even later weg.

- 0 -

De volgende morgen sloeg John Templar bij het ontbijt het ochtendblad open en bladerde het al etende door. Onder op de voorpagina stond een artikel met een vette kop er boven en luidde:

NEEMT CHINESE DIPLOMAAT DE VLUCHT?

Gisteravond omstreeks negen uur maakte een twee-motorige Dakota een noodlanding op een weide in de onmiddellijke omgeving van Maidstone in het Graafschap Kent. Inspecteur Ballard van de gemeentelijke politie, die juist op weg was naar zijn woning, even buiten het dorp, was terstond ter plaatse aanwezig en stelde zich van het gebeurde op de hoogte. Er waren in de hele Dakota slechts twee inzittenden, een Chinees en z'n secretaresse. Inspecteur Ballard dacht uiteraard onmiddellijk aan een diefstal, doch de Chinees in kwestie, die druk bezig was een klein defect aan de linker motor te herstellen, toonde de politieman een diplomatiek paspoort, dat afgegeven was door de Chinese Ambassade te Londen. Hij vertelde de inspecteur onder meer nog, dat hij onderweg was naar Parijs met een speciale missie en dat hij die avond in gezelschap van zijn secretaresse van het vliegveld Croydon was opgestegen. Volgens zeggen van de diplomaat was het toestel het eigendom van de Chinese Ambassade te Parijs.

Na ongeveer een half uur bleek het defect hersteld te zijn. De diplomaat stapte in en even later steeg de Dakota op om in Zuidoostelijke richting te verdwijnen. Eenmaal thuisgekomen begon inspecteur Ballard te twifelen aan het verhaal van de Chinese diplomaat. Hij stelde zich telefonisch in verbinding met Scotland Yard en vertelde hetgeen hem was overkomen. Scotland Yard stelde zich onmiddellijk in verbinding met de Chinese Ambassade

alhier en vernam tot haar grote verbazing, dat hen niets bekend was van een Chinese diplomaat, die met een speciale missie op weg zou zijn in een Dakota naar Parijs.

Na contact opgenomen te hebben met de Chinese Ambassade te Parijs kwam eveneens aan het licht, dat men hier evenmin iets wist omtrent de geheimzinnige diplomaat en bovendien dat de Ambassade geen enkel vliegtuig in eigendom had.

Hedenmorgen voor het ter perse gaan van dit nummer, kon Scotland Yard ons nog geen verdere bijzonderheden omtrent deze affaire mededelen, doch wij menen te mogen opmerken, dat genoemde Chinese diplomaat niemand anders kan zijn dan de beruchte Chinese misdadiger Dr. Cheng, die reeds sedert langere tijd ons land teistert met zijn duivelse uitvindingen. Wij zijn van mening, dat Scotland Yard dit eveneens vermoedt en zich derhalve van ieder commentaar dienaangaande onthoudt alvorens zekerheid hieromtrent is verkregen. In ieder geval kunnen wij — indien ons vermoeden juist zal blijken te zijn — zeggen, dat Dr. Cheng ons land verlaten heeft.

Templar vouwde het ochtendblad dicht en dronk zijn thee leeg. Toen stak hij een sigaret op en verliet zijn woning om in Oxford Street zijn haar te laten knippen.

Drie dagen later was heel Earlwood opnieuw uitgelopen en had het zich andermaal verzameld op het kleine kerkhofje rond de groeve, waar het een week geleden ook gestaan had. Weer lieten Tom Sapper en Bill Hayes een eikenhouten kist zakken en weer werd er door diverse dignitarissen het woord gevoerd. Men was algemeen verheugd, dat het lichaam van de geliefde dominee Schisgall eindelijk teruggevonden was al betreurde men het, dat men de dode nog twee kogels in het lichaam gejaagd had. Het haar van dominee Schisgall was weer keurig naar achteren gekamd en hij droeg weer een nieuwe flanelen streepjespyama.

Eén spreker ontbrak evenwel, en dat was de jonge dokter Rattray, die weldra voorgeleid zou worden om zich te verantwoorden wegens de laffe moord op zijn beste vriend, dominee Schisgall. Hij zat nog steeds in voorarrest, doch zou binnen enkele weken wel definitief naar Dartmore worden overgebracht, hetzij om er voor tientallen jaren een klein vertrek te betrekken, hetzij om er zijn leven te beëindigen aan het uiteinde van een stuk touw.

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt: no. 49

DE MODERNE BLAUWBAARD

Het **vijfde** nummer is uit!

Gentlemen

MAGAZINE

het attractieve

MAANDBLAD VOOR DE MAN

40 pagina's interessante artikelen en spannende verhalen

8 pagina's met kleuren-foto's en zwart-wit

*

Voor Nederland **45 ct.** - frs **8** voor België

*

De reeds verschenen nummers van deze uitgave zijn practisch geheel uitverkocht. Zorgt er dus tijdig voor een exemplaar te bemachtigen bij Uw kiosk of tijdschriftverkoper, of geeft U omgaand op als abonné. (Per jaar f5.- of 90 francs.)

*

'n uitgave
van

UITGEVERSBEDRIJF

Spuistraat 9, Den Haag
Tel. 114096 - Giro nr. 532216

Agent voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN
KORTEMARKSTRAAT 18 - TELEFOON 95895 - P. C. 403672